

அடி

நீலாவணன்

சை+

வழி

(கவிதைகளின் தொகுப்பு)

மொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.
விசேட வேலைகள் மது

மொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

நீலாவணன்

7836.5.0

181159

மித்ரா கலைகள்
Mithra Arts & Creations Pvt. Ltd.
சென்னை ♦ சிட்னி ♦ மட்டக்களப்பு

Apport from any binding for the purpose of Private Study, Research, Criticism or Review as Permitted under the Copyright Act. No part may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical or photocopying, recording or otherwise without prior written permission from the publisher.

Mithra Publication books are published by

Dr Pon Anura

Production Editor

Rspu

VAZHI

A Collection of Poems

By

Neelavanan

Mithra Books First Edition

20th November 2002

Cover Design & Layout

M. Sridharan

 Mithra Arts and Creations		
123 MILBRO STREET EASTWOOD 3113 AUSTRALIA Ph: (03) 9448 2551 e-mail: www.mithraart.com.au Fax: (03) 9448 4205	10 VANNIAH STREET BATTICALOA DIST SRI LANKA	3752 10 ARCOIT ROAD CHENNAI 600 234 INDIA Ph: (044) 232 5132 e-mail: mithraart@gmail.com Fax: 022 44 4721 335

மீதர் : 74
விலை : ரூ. 45.00

முதற் பதிப்பு : நவம்பர் 2002
பக்கங்கள் : 135

பதிப்புணர்

எனது கணவர் காலமாவதற்குச் சில மாதங்களின் முன் தமது கவிதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் 'வழி' என்ற தலைப்பின் கீழ் சில கவிதைகளைத் தொகுத்து அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். ஆனால் அந்த எண்ணம் திவறவேறு முன் அளரை மரணம் தழுவிக்கொண்டுவிட்டது. இப்போது அவரே தனது கைப்படத் தொகுத்த அதே கவிதைகளின் தொகுதியை மாற்றங்கள் ஏதுவும் இன்றி நான் உருவில் வெளியிடுகின்றேன்.

இக் கவிதைத் தொகுதியில் 1955க்கும் 1972க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எனது கணவரால் எழுதப்பட்ட பல நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளில் 55 தனித் கவிதைகளும் 'வழி' என்ற தலைப்பின் கீழ் உள்ள நெடுங்கவி ஒன்றும் இடம் பெற்றுள்ளன. இத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளில் 'மட்டக்களப்பு மாநகர்' என்ற கவிதை தனித்த ஏனையவை சுழங்கின் பல்வேறு பத்திரிகைகளிலும் இலக்கிய ஏடுகளிலும் வெளிவந்தவை. அவற்றுள் சில கலையாகன், தீபம் ஆகிய தமிழ்நாட்டுச் சஞ்சிகைகளிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டவை. பொய்கன், காதல், ஒளித்திருகான், தங்கப் பதகன், பாவம் வாந்தியார், போக்கு முதலிய கவிதைகள் மேடை, வானொலிக்

கவிபரங்களுக்கும் பாடப்பட்டவை. தமிழ்க் கவிவாதியின் மரபுணர்த்தும் வழி என்று நெடும் கவிதை திணைகள் பரிசோதனைக் களத்திற்காக எழுதப்பட்டது. இக்கவிதைகளை அவ்வப்போது வெளியிட்டுக் காவ்யாவிருத்தவர்களுக்கு மனதூர்த என் கணவரின் சார்பில் நன்றி கூறத் தயக்கமில்லாமல்.

இத் தொகுப்பில் உள்ள சில கவிதைகள் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாவதன் பின்னர் எனது கணவரால் சிறுசில திருத்தங்களுக்கு ஆளாகி உள்ளன. அவை திருத்தப்பட்ட இறுதிவடிவிலேயே இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. கவிதைகள் அவ்வத்தும் எழுதப்பட்ட சரிபாண திகதி தெரிய வில்லை. அதனால் பிரசுரமாய் திகதிகளை மாத்திரம் ஒவ்வொரு கவிதையின் அடியிலும் கொடுத்துள்ளேன். பனித்துளி, வெள்ளுவா ஆகிய கவிதைகள் பிரசுரமான திகதிக் சரியாகத் தெரியவில்லை.

இங்ஙனம் வெளியிடுவதற்கு எனக்குப் பல வகையிலும் உதவி செய்த வாசகர் சங்கத்தினருக்கு குறிப்பாக இங்நூல் வெளியிருவதற்கு அவரது உழைத்த மருதூர்க்கொத்தன் அவர்களுக்கும் சண்முகம் சிவலிங்கம், மு. சடாட்சரன், மருதூர்க் கனி, க. இரத்தினவேல், எம்.ஏ. ஸ்ரீமான், அன்பு முனையன், பனிக்காரியப்பர் ஆகியோருக்கும், டாக்டர் எம். முருகேச பிள்ளை அவர்களுக்கும், நிதி உதவி புரிந்த இளிய இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கும் எனது நன்றிகள். குறுகிய காலத்தில் இத்தொகுப்புக்கு முன்னுரை ஒன்று எழுதி உதவிய திரு. ஏ. இ. கங்கரத்தினர் அவர்களும் அழகிய முறையில் அட்டை வரைந்து உதவிய ஓவியர் 'சென்' அவர்களும் என் நன்றிக்கு உரியவர்கள்.

'வேளாண்மை' பெரிய தீவாவணம்.
கல்பாண

திருமதி. தீவாவணம்

முன்னுரை

நெருங்கிய நண்பரின் பாடப்பெற்ற பற்றி எழுதுவது கடினம். எம்மை அறியாமலேயே எமது மதிப்பீடுகளைப் பாசம் கோணச் செய்யும். மேலும் அந் நண்பன் இறந்த பின்பு அவரது பாடப்பெற்றவை எவ்வளவு போடுவது என்றால் மேற்கூறப்பட்ட ஆபத்து இரண்டு மடங்காகிவிடும்.

ஆதலால் நண்பன் தீவாவணனின் கவிதைகளை எவ்வளவுமே வேண்டிய விமர்சகனுக்கே விட்டு விடுவீரோம்; விமர்சகன் இவ்விதம் வாசகன் என்ற அடிப்படையில்.

கவிஞன் என்றால் தீவா, மிவ்வல், மழை, வார்த்தம், சூரியோதயம் போன்றவற்றைப் பாட வேண்டும் என்ற மரபுண்டு. இது தமிழுக்குப் பிரத்தியேகமான தன்று. ஏறக்குறைய எல்லா நாடுகளின் பண்டைய இலக்கியங்களிலும் இப்பண்பினை நாம் காணலாம். இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும்மிடையே மேற்கத்திய நாடுகளிலே ஏற்பட்டுள்ள பெரும் இடைவெளியின் காரணமாக இதற்கான காரணங் களை நாம் இங்கு ஆராய வேண்டியதில்லை — இப்பண்பு மேல் காட்டுக்கவி பேறாக எமது பண்பாட்டிலே மனிதனுக்குப் இயற்கைக்கு மிடையே இன்னும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கின்றது. ஆதலால் எமது கவிஞர்கள் இன்றும் இயற்கையைப் பாடுவது வெறும் இலக்கியச் சம்பந்தமாய் மட்டுமல்ல. ஆனால், இவ்வாறு பாடுவதில் சில கவிஞர்கள் வெறும் சொற் சக்கைகளை எழுதி வயக்கின்றனர் என்பது உண்மையே.

தீவாவணனோ இப்போக்கிற்குப் புறநடை மானவர். பிறவிக் கவிஞரவரைய அவர் இயற்கை வளம் கொழிக்கும் சிறுக்கு மாகாணத்திலே பிறந்ததினால் இயற்கையின் அழகிவ் வயித்து அதனைப் பாடியதில் வியப்பில்லை. மற்றக் கவிஞர் களின் கைகளிலே பட்டு நெத்துப் போன பொருள்களுக்கு

அவர் புதுமெருகட்டி புத்துணர்வோடு அவற்றைப் பாடினார். "வசந்தம்" இருக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

கவிதைக்கு உருவகமொழி இன்றியமையாதது. அதிர்வுகளுதான் கவிதை தனது சக்தியைப் பெரும்பாலும் பெறுகின்றது. நீலாவணன் உவமரான உவமோபாயங்களை ஆவ்வதில் கையேற்றினார். அவருடைய பெரும்பாலான கவிதைகளிலே இச்சிறப்பினைக் காணலாம்.

இதனைக் குறிப்பிடும்போது ஆங்கிலக் கவிஞரும் விமர்சகருமான கோல்ட்ரிஜ் என்பவர் புனைவிற்கும் (Fancy) கற்பனைக்குறியிடையே (Imagination) வேறுபாடுகண்டமை நினைவிற்கு வருகின்றது. புனைவு, இயல்பாக தொடர்புகள் அற்றவைகளை தற்செயல் பொருத்தம் காரணமாக வலித்து இணைக்கின்றதென்றும், கற்பனை பொருட்களை சுருமாற்றி அவற்றினைப் புதிதாக படைக்கின்றது என்றும் அவர் பொறுத்தார். நீலாவணனின் உவமரான உவமோபாயங்களை எடைபோ விழையும் வாசகன் இவ்வேறுபாட்டினை மனதில் கொள்வது நன்று.

கோல்ட்ரிஜ்னைக் குறிப்பிட்டதும் நீலாவணனின் "முருங்கைக்காய்" மூலக்கவிதிற்கு வருகின்றது. எதத எனையோ நாட்களுக்குப் பின்பு கவிஞருக்கு கவிதை சுரக்கின்றது. அதை எழுத முனையும்போது முருங்கைக்காயினைப் பிடுங்கித் தருமாறு மனவாசி கூப்பிடவே அதற்கிசைந்து கவிஞர் முருங்கையில் ஓர அரு முறிந்து அவர் கீழே விழுகின்றார். "அந்தோ! வந்த அருங்கனி இந்த அமலிசன் டெய்கோ மறைந்ததே" என்று நான்கு காவலுடன் நீலாவணன் கவிதையை முடிக்கின்றார். இதை ஒத்த சம்பவம் கோல்ட்ரிஜ்சிற்கும் நிகழ்ந்தது அரினை உண்ட நிலையில் கோல்ட்ரிஜ் தப்பிவர முன் என்னும் கவிதையை எழுதத் தொடங்கினார். ஒரு சில வரிகள் எழுதி முடித்ததும் அவரைக்காண யாரோ வந்ததினான் (The man from Porlock) கோல்ட்ரிஜ் எழுதியதை அப்படியே நிறுத்திவிட்டு அவருடன் உரையாடச் சென்றார். உரையாடல் முடித்து திரும்பி வந்த அவருக்கு ஒருவரிகடமேலும் ஓடவில்லை. அரை குறையாகிலே இன்றும் அக்கவிதை இருக்கின்றது.

இத்தொகுப்பிலேயுள்ள எல்லாக் கவிதைகளையும் உள்ளிப் படிப்பதற்கு போதிய அவகாசம் இல்லாததினால்

அவற்றினை விரிவாகவோ சுருக்கமாகவோ நான் ஆராய முற்படவில்லை. செலெக்டட் வாரியாக நோக்கும்போதே அவருடைய கவிதைகள் பல்கலை உணர்வு வீச்சினைக் கொண்டுள்ளன என்பதை உணரலாம். நமது கவிதை என்ற யாழிலே "..... என்றைத் தேடித் தேடி ஆழிக்கரையில் ஒரு பெண் வாடுகிறாள்" என்பது போன்ற சேரக இசையை மட்டும் அவர் மீட்ட வில்லை. "பாவம் வாத்தியார்" போன்ற கவிதைகளிலே சித்திக்கத் தூண்டும் நயபரண்டித் தொள்ளியை அவர் நுட்பமாக எழுப்புகின்றார்.

நீலாவணனின் இன்னொரு சிறப்பு பல்வேறு கவிதை நடைகளை வாகவமாகக் கையாண்டமை. சங்க காலக் கவிதை நடைபய நிலையுடனும் கவிதை நடைவினைக் கையாள வல்லவராகத் திகழ்ந்த அவர், அதே சமயம் இன்றைய பேச்சு மொழியையும் சரளமாகவும் பயன்முனைப்பாகவும் ஆண்டார்.

"கவிஞன் மலிதூக்களோடு உரையாடுபவன்" என ஆங்கிலக் கவிஞன் வேட்ஸ்லேர்த் வரை விவக்கணம் வகுத்தால் "இந்த உலகில் இருந்த சில நாள்களில்" என தொடங்கி. "பின் இயற்கையொடும் சாலியலை என்விச் சிரி" என அவர் முடித்திருக்கும் "தூயில்" என்ற நெஞ்சை அள்ளும் கவிதை வேட்ஸ் லேர்த்தின் கற்றிளையே எனக்கு நினைவுபட்டுகிறது.

இத்தொகுப்பினை முழு மொத்தமாக நோக்கும் போது, துண்ணுணர்வு படைத்த ஒரு கவிதா உன்மை, சமுதாயத்தில் புரையோடியிருக்கும் சிங்களமனைக் கண்டு தாங்காது வெகுண்டெழுந்த ஓர் உன்மை, தனது தனித்துவமான பார்வையையும் ஆற்றலையும் பூரணப்படுத்துமுன் எம்மை விட்டு "சாலியலை என்விச்சிரி" என்று பாடியவரான பரிந்துவிட்டது என்ற எண்ணமே இதயத்தில் சுளத்து நிற்கின்றது. எனினும், அவர் எமக்கு விட்டுச் சென்றிருக்கும் படைப்புக்கள் 'நீலாவணனின் கவிதா உடம்பு வாழும்' என்ற ஆறுதலை உறுதியாக அளிக்கின்றன.

ஏ.ஜே.க.

போகம் வழி

அழகு நிலா வாழ்க!	11
பிறப்பு	12
மின்னல்	14
மழை பொழித்தது	15
மட்டக்களப்பு மாற்கள்	18
காக்கைகள்	17
பயிர்மிரித்து லவயுங்கள்	19
பொள்ளி வயற்புறம் போவதேன்	21
கதிர் பொறுக்குகின்றான்	23
பொங்கல்	24
வசந்தம்	27
ஞமையும் குயில்	29
போகின்றேன் என்றோ சொன்னாய்?	30
காதல்	32
வெறிக்குது	35
வேளில்	38
அத்தான்	38
ஒய்யோ பித்தம்?	39
வழிதெரியேன்	40
தயவு செய்து சிரியாதே	41
இரவு வருகின்றது	42
துயில் வரவில்லை	43
கொஞ்ச வந்தான்	44
ஒனியம் ஒன்று!	45
ஏது காதல்	47
போக விடு	49
எனது இலட்சியம்	50
அடுத்தொருமுறை சந்திப்போம்	52

ஒளித்திருதான்	54
தங்கப்பதக்கம்	57
தந்தி ஒன்று	62
இன்று உனக்கு சம்பளம்?	64
விடிகிறதா பொழுது?	67
பனித்துளி	69
அவர் வாழ்க!	70
வென்றுவா	72
கடவுளே	74
பாவம் வாத்தியாரி	76
பயண காலியம்	82
கடிதத்தைக் கிழிக்காதே	85
முடிவில் ஒரு நான்...	86
முருங்கைக்காய்	87
தீ	88
உறவு!	90
தொண்டு	93
அடிக்கடையா	95
பசையற்ற மண்	97
பனிப் பாறை	100
கமை	103
வில்லன்கள்!	105
கவடு	107
பேசுக்கு	109
தென்பொடு நட	115
விடைதாருங்கள்	116
துயில்	118
வழி	120

அழகு நிலா வாழ்க!

அழகு நிலா வாழ்க! - நெஞ்சை

அள்ளும் நிலா வாழ்க!

இளமை என்ற ஒளியி னால்என்

இதயம் வென்ற பருவ மங்கள

பழகு கின்ற பொழுது தந்து

பழர சத்தின் துளிர்மை மிஞ்ச -

அழகுநிலா வாழ்க! - நெஞ்சை

அள்ளும் நிலா வாழ்க!

எழில் மயிலே ஆடு! - தோகை

இள மயிலே ஆடு!

தோகை யென்ற திரையின் மீது

தொக்கு எவத்து மரச தத்தை

வானை மன்னர் முன்னர் ஆடும்

வனிதை யென்ன அழகு யின்ன -

எழில்மயிலே ஆடு! - தோகை

இளமயிலே ஆடு!

தென்றலேநீ வீசு; - சோகையத்

தென்றலேநீ வீசு!

வடி நின்ற கணிகை மாதர்

ஒப்ப நின்ற பூக்கு வத்தைக்

கூடி வந்து காதம் வாழ்வு

குலையு கின்ற உலகில் நின்ற -

தென்றலேநீ வீசு! - சேலைத்

தென்றலேநீ வீசு!

மாங்குயிலே பாடு! - தனிராம்

மதுவை யுண்டு பாடு!

மழலை கைந்தர் குழலை யாழை

மனரின் வண்டின் இனிய ஓசைக்

கழக மாகும் குரலி னால்என்

கனிதை நெஞ்சம் உருகி வார -

மாங்குயிலே பாடு! - தனிராம்

மதுவை யுண்டு பாடு!

பிறப்பு

பச்சைப் பசுந்தமிழில் பாடுவதும் நம்முடைய
கொச்சை மழலை குழைவதிலும் பிச்சையிட்டு
ஆண்டான் அடிமையினை அட்டியின்றித் திட்டுதலும்
வேண்டும்! தமிழாசின் வேண்டுமடா!
கூண்டுகளிலே
பெல்லாச் சிறுத்தை பொறைஇழந்து சீறிடவும்
இல்லை; அதற்கிவ் இனியகுரல் இல்லை இவ்வலை!
ஆரோ ஒரு பெண்! அவளுக்கிந் நேரத்தே
நேராக் குறையென்ன நேர்ந்ததுவோ?
போராட்டம்
தான்! எனிலும் அன்னான் தமிழில் அழுசின்றான்!
என் என் றறிதல் இழுக்கல்; என் மான்பிணித்த
கையை விலக்கி இரு காதுகளைத் தீட்டிவிட்டுப்
பைய எழுந்து பலகணியின் மெய்தமுனி
நின்றேன்;
அதுபொழுது நீல நெடுவானில்
நின்ற இளநிலவும் நீந்தியெங்கோ சென்றிருந்தான்
தோய்ந்த இருளின் தொலைவில் நடப்பதனை
ஆய்ந்தறியக் கண்களினால் ஆகவினைத்
தேய்ந்த ஒலி
விக்கல், முனகல், வீதியென்ற கூப்பாடெத்
“திக” கொள்ள யானும் திருப்பிடவும் பக்கத்தே
பல்வென்று வெண்கம்பப் பாற்சோறு அடுக்கியவள்
சொல்சின்றாள்: தாய்மை சுரப்பெடுக்க!
“வல், விரைவில்
பெண்மைச் சிகரத்தின் பேறாக ஓர் அழகின்
கண்மணியைக். செய்ய கதிர்புகளைத் தன்மடியில்
தாங்கக் கடம் அன்ன தன்னை மறந்தங்கு

எங்குவதும் உங்கட் கிளிப்பாமோ?

நாங்களுண்டு!

அப்பாப் நகர்த்திக; ஆண்குலமே! தும்செயலே
இப்பாவை சோகம்! இனிமேலும் எப்படியும்
வாழ்க உமக்கிங்கு வாய்ந்த நலம் யாவும்!

கீழ் வானில் மேகக் கிழியலினுள் தாழ்வில்

பவள மணியென்னப் பாலன் ஒருவன்

அவதரிக்கப் போகின்றான் ஆமாம்!

அவதிகண்டு

வாயின் கழிவிரக்க வார்த்தியினால் தாயடைந்த

நோயின் கொடுமை நொடித்திடுமோ?

போயிடுக!

கண்டால் உமைத்தாயமை கண்ணீர் பெருக்கிடுவான்!

கெண்டாட வரம்அக் குழவிவந்த பின்பாடு”

U

என்றென்னை எள்ளி இதழ்க்கடைபிற பூத்தநகை
கொன்றான்

V

முகமதியம் குங்குமமாய்த் தின்றதனை

W

அக்கணத்தே கொம்பிருந்த ஆண்கோழி ஒன்றெழுந்து

X

“கொக்கரக்கே” என்றேதோ கூவிறேறே

Y

செக்காவான்

Z

கம்பளத்துட் பிள்ளைக் கனியமுதம் சிந்திற்றே!

1

நம்பினால் நம்புங்கள் நம்மூரின்

கம்பலுக்கும்

ஆகாதே அந்த அழகை வியந்துரைக்க!

பாகாய் உருகிறென் பாலுன்னம்

ஆதலா - ஹா!

விண்ணோடு மண் ஆன விரிகதிரை என்ற

பெண்ணால் உவதெய்தும் பேறு!

•

1950

மின்னல்

கண்ணைத் திண்ணும் மின்னல் - நெஞ்சைக்
கருக்கி உருக்கும் மின்னல்!
மண்ணை யறைத்து குதித்தே - பார்பாய்
மடியும் நெளியும் மின்னல்!

சுளசுள என்மழை
பொழிகிற பொழுதிலில்
ஒழுக்கிற சூழலையில்
உழல்கிற வறியவர்.....

கண்ணைத் திண்ணும் மின்னல் - நெஞ்சைக்
கருக்கி உருக்கும் மின்னல்!

கயமைகள், கசடுகள்
கதியென அனையிற
கயவரை இறையவர்
கடிகிற தகைபுரை

கண்ணைத் திண்ணும் மின்னல் - நெஞ்சைக்
கருக்கி உருக்கும் மின்னல்!

அருந்தளிர் கொடியவர்,
அடிமன இருளிடை
அறிவெனும் ஒருகை
அடிவிலை என்வதோ...

கண்ணைத் திண்ணும் மின்னல் - நெஞ்சைக்
கருக்கி உருக்கும் மின்னல்!
விண்ணில் தங்க நதியாய்ப் - பாய்ந்து
விரையும்; மறையும் மின்னல்!

1965

மழை பொழிந்தது

மழை பொழிந்தது; மழை பொழிந்தது!
மண் மடந்தையின் மனங் கசிந்தது!
மலையிருந்து பல் நதி விரைந்திட,
மரஞ்செடி கொடி மகிழ்ந்து கும்பிட

மழை பொழிந்தது; மழை பொழிந்தது!
மண் மடந்தையின் மனங் கசிந்தது!

கருளை வாளக் கரம் வழங்கிய
களிந்த நாவற் பழஞ் சொரிந்தென,
பரந்த பூமிச் சருகதிர்ந்திடப்
படப்பட சடசடவென...

மழை பொழிந்தது; மழை பொழிந்தது!
மண் மடந்தையின் மனங் கசிந்தது!

தாளங் கொட்டித், தவளைத் தட்டார்
தங்க மின்கொட்டித் தாவிச் செய்திட,
ஆழமான குளம் வழிந்திட
அடியடியென விடியவிடிய...

மழை பொழிந்தது; மழை பொழிந்தது!
மண் மடந்தையின் மனங் கசிந்தது!

களையிழந்து தம் கனவர் நெஞ்சிடை
காதல் வஞ்சியர் காதல் அஞ்சிட,
மலை பிளந்தென இடிமுழங்கிட,
மை மிருளிடை மொய்யெனப் பெரு....

மழை பொழிந்தது; மழை பொழிந்தது!
மண் மடந்தையின் மனங் கசிந்தது!

இடரெனும் புலிக் கடலில்; உன்மை பென்
இரவி யன்னிய கருமுகில் மனத்
திடைப் புருந் துணர் வறுத்த செந்தமிழ்
உடைப் பெருத்தொரு படைப் புதித்தென

மழை பொழிந்தது; மழை பொழிந்தது!
மண் மடந்தையின் மனங் கசிந்தது!

1966

மட்டக்களப்பு மாநகர்

இலங்கையின் திருமுகம், இலட்சியத் தமிழகம்
எழில்தவழ் மட்டு மாநகர் வாழ்க!

வளம்பல கொழிக்கும் வானியில், மீன்கள்
மூழங்கிடும் இசையும் தமிழும் வாழ்க!

விபுலா னந்தன் வழங்கிய யாழாய்
விளங்கிடும் வங்கக் கடலொடும், வானி
நவரச ஏழிசை நரம்பெனப் பொருந்தும்!
நானும் உதயச் செங்கதிர் வணங்கும்!...

இலங்கையின் திருமுகம்—

வயல்களில் பொலிமலை! ஆழியில் மீன்கள்!
வளர்செழுந் தெங்கும் உதிர்வதுத் தங்கம்!
அயல்விருந் தோம்பும் அன்பினில் அன்னை!
அரைசியல் பல்கலை அறிஞர்க்கும் அம்மை!...

இலங்கையின் திருமுகம்...

சோதிடம், மருந்து, மந்திரம், கூத்து,
களவக்கனி, வசத்தன் தூளவயும் ஏத்தும்,
சாதிகள் நான்கும் தம்மதம் காத்து,
சமத்துவம் கண்ட தாயகம் வாழ்க!...

இலங்கையின் திருமுகம்...

•

1972

காக்கைகள்

காக்கைநாம்; கரிய காக்கைகள் பெரிய
தோக்கமற்ற சிறு காக்கைகள் - கருங்காக்கைகள்!

கறுப்புத் துணியைக் கட்டி
அரு வருக்கத் தகுந்த தெங்கள்
இறக்கையென் றுணர்த்தியும்
எட்டத் தூரத்திலிடும்
விருப்பத்தில் சிலர்செய்யும்
விஷமத் தளத்துக்கும்
இரங்குவோம்! உணவருந்துவோம்;
பின் பறந்துபோம்....

காக்கைநாம்; கரிய காக்கைகள் பெரிய
தோக்கமற்ற சிறு காக்கைகள் - கருங்காக்கைகள்!

உலகத்தின் அழுக்குண்டெம்
உட்கொண்ட ஊத்தையை
அலசி அலசி நன்கு
கழுவித் குளித்த பின்னர்
அங்கில் உணவுகொண்டுள்
அறையுள் புத்ததுமக்கள்
அணைப்பினில், அன்பின் பிணைப்பினில்
இன்பம் கவித்திடும்...

காக்கைநாம்; கரிய காக்கைகள் பெரிய
தோக்கமற்ற சிறு காக்கைகள் - கருங்காக்கைகள்!

அழுக்கைத்தவிர வையத்
தழுகை விழுங்குவதற்குப்
பழக்கப் படாதவர் ஐயநாம்: அதற்காக
இழக்கமாய்ப் பழித்தெம்மை

ஏசித் துரத்தல்விட்டு
வழங்குயீர்!
அன்பு! விளங்குயீர்!
நன்றி மறந்திடாக்....

காக்கைநாம்: கரிய காக்கைகள் பெரிய
நோக்கமற்ற சிறு காக்கைகள் - கருங்காக்கைகள்

உணவிட்டு ஏமைபிட்டும்
உருகி இரங்குகிற
மனிதத்தின் உயரிய
குணம்பற்றிப் பயன்பற்றி
மனமொத்தெம் இனமொன்றி
மகிழ்ச்சிக் கவியிசைத்தல்
இன ஒற்றுமைக்குமட்டும் - இனம்,
அன்பின் இன்னவுக்கும்—

காக்கைநாம்: கரியகாக்கைகள் பெரிய
நோக்கமற்ற சிறுகாக்கைகள் - கருங்காக்கைகள்!

பாய்விரித்து வையுங்கள்

பறையின்மகன் தூங்குகிற
அறைக்கதளவ நள்ளிரவில்
பதுங்கிச் சென்று
குறைமதியால் மதுவெறியால்
தட்டுகிற கோமான்கள்
கொஞ்சம் நில்லீர்!
நிறையுடையாள் பொன்றாத
கற்பென்னும் நிதியுடையாள்
நெஞ்சை ஈர்த்தால்
முறையாக மனப்பதிவே
வளையென்ன? ஏற்றுமோ
முதுகில் மேனம்!

முடிக்கவிழக்கப் போம்பொழுதும்
முதலாளி போலுடனே
முறையாய் மூடி
நடித்துவளக ஏய்ப்பதற்கும்
நாகரிக உடைவேண்டும்!
அவற்றைக் கல்லில்
அடித்தும்கை அழகுசெய்யும்
அந்த “வண்ணத்” தோழனுங்கள்
அருகில் வந்தால்
துடிச்சின்று ஏனையா?
சொல்லுங்கள் தொங்கிடுமா
தோளில் மூட்டை!

குரங்குக்கும் உங்களுக்கும்
கொஞ்சமெனும் உறவினன்?
குறித்துக் காட்ட
சிரங்கொட்டும் நும்தனையில்
சீழ்கொட்டும் போதுமதைச்
சிங்கா ரிக்க

பாய்விரித்து வையுங்கள்

கரந்தொட்டே கத்தியினால்
 "கருக்" சென்று மயிர்சீலிக்
 காட்டு வாழ்வுக் (கு)
 இரங்குகின்ற "அம்" பட்டன்
 ஈனென்று செப்புகிறீர்
 இதுவோ நீதி?

கனிப்புக்கும் உள்ளாழ்ந்த
 கவலைக்கும் மருந்தென்று
 கதைதை நீட்டி
 புனிப்புக்கும் இனிப்புக்கும்
 போராட்டம் போடுகிறீர்
 பொழுது பட்டால்
 கனிக்கின்றீர் ஏதேதோ
 கடுசொற்கள் வீசுகிறீர்
 சொந்த நண்பன்
 குளிக்கவரின் பொதுக்கிணற்றில்
 "பள்"என்று கூவுவதோ
 கொடுமை ராசா!

கோமியையும் ஹோட்டலையும்
 "கொள்கைபெனப் பேசிடுவோர்
 கூடிச் சென்று
 வாயிலினைத் திறப்பதினால்
 வந்திடுமோ ஒன்றுகுமை?
 வளர்ந்து விட்ட
 நோயிதனை நொருக்கிவிட
 நோக்குடையீர் எல்லாங்கள்
 நொண்டி நெஞ்சில்
 பாய்விதிது வையுங்கள்
 பகுத்தறிவு நல்லெண்ணம்
 படுத்துத் தூங்க!

•

1959

பொன்னி வயற்புறம் போவதேன்

கன்னி எழிலொடு தன்னத் தனிமையிற்
 பொன்னி வயற்புறம் போவதேன்? - எங்கள்
 பொன்னி வயற்புறம் போவதேன்? - அவள்

கண்ணா இமைப்பது கண்டு குளத்திடை
 காலி மலர்க்குவம் சாவதேன் - அந்தக்
 காலி மலர்க்குவம் சாவதேன்!

நஞ்சை விளைப்பவன்
 நாட்டின் பெருந் திரு
 நெஞ்சை அரிந்து துன்
 டாடவோ! - கொண்டு
 சுஞ்சி கொடுத்தபின்
 காற்றை மறித்தவர்
 கொஞ்சி மகிழ்ந்து கொண்
 டாடவோ? ..... கன்னி.....

முற்றி விளைந்த நெல்
 பற்றைக்கு நாணத்தை
 கற்றுக் கொடுத்தபின்
 மீளவோ? - கரு
 விற்புரு வத்தினில்
 அற்புதம் செய்தவன்
 அன்பு மனைதினை
 ஆளவோ .....? கன்னி.....

இப்படிச் சூட்டை
இயற்றுக என்றிரு
செப்பு முலைகளைக்
காட்டலோ! - இல்லை
“எப்படி என்முகம்?”
என்றுசெந் தாமரைக்
குப்பையை அங்கிருந்
தோட்டலோ? .....?

கன்னி.....

உச்சி வெயிலினைத்
துச்சமென் நெண்ணி
உழைத்த வரைப் புயம்
சாயலோ? - காதல்
இக்கை எழுப்பி
இதழ்க்கடை அறிய
இன்ப அமுதினை
சாயலோ.....?

கன்னி.....

1859

கதிர் பொறுக்குகின்றாள்

கதிர் பொறுக்குகின்றாள் - வயல்
காட்டிலே குனிந்து வள்ளி
கதிர் பொறுக்கு கின்றாள்

விதிர் விதிர்க்க வெயிலில் நின்று
வினை முடிக்கு முழுவர் கண்டு
சதிரெனக் களிக்க நன்று
சாய்ந்து சாய்ந்து முன் நடந்து....

கதிர் பொறுக்குகின்றாள் - வள்ளி
கதிர் பொறுக்குகின்றாள்

புல்லுறுத்து பாதமோ, வெண்
புறாவின் கால் என்ச் சிவந்து,
நெல் சுமக்கு முழுவர் தெஞ்சில்
நினைவு கோடி நிறைய நின்று....

கதிர் பொறுக்குகின்றாள் - வள்ளி
கதிர் பொறுக்குகின்றாள்

சூடானடையே சுமந்து
தூரெனும் இடை துவண்டு
ஆடுகின்ற தோகை கண்டு
அஞ்சி யோட அதனை வென்று....

கதிர் பொறுக்குகின்றாள் - வயல்
காட்டிலே குனிந்து வள்ளி
கதிர் பொறுக்குகின்றாள்

1967

பொங்கல்

பச்சைக் களிமண் கொணர்ந்து
பிளசந்து பதப்படுத்தி
அச்சிற் பதித்தது போம்பீவீர்
செய்த அடுப்பினிலே
'அச்சா' என உங்கள் அத்தான்கள்
மெச்சி அகப்பையினும்
மிச்சம் விடாது கவைக்கும்
நறும்பொங்கல் மெத்தவுமே...

உண்டு வயிற்றை ஒருசான்
உயரத்திற்கு! ஊதுவித்து
கண்டார் மயக்கம்; கவிதையின்
இன்னொலி காதுபட
சண்டாள நித்திரை சாந்தாலும்
சாரும்! சரிசரிஎன்
பெண்டாட்டி வைத்த பெரும்பொங்கல்
பெற்றியைப் பேசுவமே

மன்னிற் கிடந்து முழுமதி
ஒன்றெம் மனைக்குள் எழும்
இந்நேரம் மட்டும் இளைந்து
கிடந்த இவள் துயிலும்
எந்நேர மோபிரித் தேகி,
இடைக்கிடை எய்தியங்கு
கன்சாடை ஒன்றில் கருத்தைப்
புதைத்துக் களிக்கையிலே

ஆற்றில் என் அன்மை இறங்க
அதுகண்ட அவ்வின் தான்
தோற்றோம் இவள்தன் துடியிடைக்
கென்று துவண்டுவிழ
நேற்று வரையிலும் நிகழாத
விந்தை நிகழ்ந்த தென்று
ஆற்றாத செந்தா மரைப் பெண்ணை
வண்ட வந்து ஆற்றிடுமே.

ஆற்று மணலில் அடியிதிப்
பாள்அதை அங்குறிற்கும்
தூற்றுக் கதிகம் வயதாம்
மருத னுனிக்கினையில்
வீற்றிருக் கின்றஅக் கிள்ளைகள்
கண்டு விஷமம் எங்கள்
தோற்றத்தை இறந்தச் சிறுக்கிகள்
காவில் துளவப்பதென்றே -

சண்டைக் கிழக்க இவளும் தன்
மூக்கால் சமாளிக்கலாம்
வெங்கடைக்காய் போன்ற
விரலேன் இதற்கு? வெடிகள் எங்கும்
சண்டித் தனமே புரியும்
இதென்ன சபையறியாப்
பன்றிக் குவமோ சரிஒரு
நாள்தான் பறையட்டுமே.

கோலத்தின் நாப்பன் குடம்;
அதன்மேலே குவிந்திருந்தால்
பாணாறு தெங்கின் பழந்தான்;
அதிலெங்கள் பாவையர்கள்
மேலாடை மீறி மிதக்கும்
இளமுலை மேன்மை, யதன்
பாலேது? மேலே பகர்தல்
முழுதும் பழங்கதையே.

பாழுக்கும் இவள் பல்லுக்கும் முளம்
பகையோ தொடர் பழியோ?
வேலுக்கும் நெடு வாளுக்கும் அதன்
நுனைவிற் பயம் இலையோ?
மேலுக்கும் இனும் மேலுக்கும் எழ
வெறியோ? தூல் வரியோ?
ஆளுக்கு இனி அடிதான் விரும்பும்
அதனால் அவள் பிழையோ?

உழுபவர் மனதின் கதிரறு அளசுகையில்
குதிவொடு மகிழ்வது வழியும்
உலகினில் உறுபசி விலகியே சிறுமைகள்
விடியலில் பனியென ஒழியும்
கலைமதி சிதறியே களவிடை வழிகையில்
கதிரவன் முகளழில் பொலியும்
பிழையினை ஒரு தினம் தொழுதிடம் முறையிதை
பெரியவர் மனமிதை அறியும்.

உழுபவர் குருதியில் பெயர்வது வியர்வெனும்
அரிசியின் அலியலாம் குழைவே!
அழுவதும் இலையினி; அருணனின் அருளிது
அதுவுமெம் நிவமகள் விளைவே
பலபல என் அதோ விடியுது பதவைகள்
பகர்வதும் பகல்வன் துதியே!
அழகிது; கனிதையும் ஸுடியது துயில்பவர்
அவசர மிளை இனி எழுமே!

பொதுசன நூல்கள்

யாழ்ப்பாணம்.

விசேட கோக்கல் பத்திரி

வசந்தம்

பச்சையான இளவகனில் பொன்முளம்
பாவ, ஊரின் பசும்புல் வெளியெய்யம்.
பச்சைப் பாலகன் போவப், பகற்பயல்
பாய்ந்த வென்பனிப் பந்தடித் தென்னுடை
குச்சியுள்ளும் குறும்பு புரித்தனன்.
கோபித் தென்பயன் இந்தப் பழங்கிழம்!
'அச்சடா' வென அந்தக் குறும்பனின்
அதர மீதினோர் முத்தம் அளிக்கிறேன்.

சன்னவைத் திறந்தேன். நெடுங்காலமாய்ச்
சாலை வெல்வத் தொடரும் நெடுவழி
அன்னச் சாலை யருகொடும் வேலிமேல்
அந்த ரத்தினிய், தந்தி சொல் கம்பிகள்
தொள்ளை வாய்ந்தோர் பட்டினம் நோக்கியே
தொடுக்கப் பட்டுன தாய்அலை! எங்கிறார்!
என்னவோ இன்பப் போதையிக் காளையிக்
எங்கிருந்திப் புதாஒளி பொங்குது!

வம்மி தோறும் வயீரம் வயங்குது
வானகக் கொம்பரில் மாணிக்கக் கொந்துகள்.
செம்மை முள்முருங் கீற்ற பவழங்கள்!
செவ்வ மாங்கிளை முத்தம் சொரிந்திடும்.
எம்மருங்கு திரும்பினும் பச்சையில்
இடைவிடை எழில் புன்னகைத் தேயலர்,
அம்மம் மா! என்ன அற்புதம்! ஊரெலாம்
அழகி யுன்றன் திருமணப் பந்தங்கள்!

பந்தல் தோறும், குயிலிவித்து வாண்களின்
பன்த தும்புசங் கீத விருந்துகள்
குந்திக் காக்கை குரவை மிடும்; மரங்
கொத்தி, தாளங்கள் கொட்டிக் குதிக்கிறார்!
வந்து சேர்ந்தனர் நாட்டியத் தோளையர்;
வயல் அரங்குதொ றும்புது நாட்டியம்!
இந்த வையம் அனைத்தும் இருந்தன
தீனிய நண்பர்கள் யாவரும் வந்தனர்.

வேலிலே, மண வேளை நெருங்குது;
வேதியர் அணிய், வேதம் மொழிகிறார்
காளி வெங்குமுன் காதலை வாழ்த்தியே
கவிதை பாடுகின்றார் கவிவாணர்கள்!
வானில், வண்ண இறக்காக புனைந்ததோ
வந்து கொண்டிருக்கின்றனர் காதலர்!
ஏனெ இவ் வவசரம்.....! நாங்களுந்
இருக்க... நாணமில் லாது சிரிக்கிறாய்!

குமையும் குயில்

தோடும் பழக்களைபோய் தொங்கும் நிலவொளியில்,
ஆட வருவாயென்று, ஆற்றோரம்
ஓடத்தே
நான்காத் திருந்தேன் நடுச்சா மாமட்டும்;
ஏன்காக்க வைத்தாய் என?

எண்ணத்தில் எல்லாம் எலுமிச்சைப் பூச்சிசிப்பே;
கண்ணிறையக் காணுவதுன் கட்டழகே;
எண்ணில்லா
வெள்ளிகளின் மத்தியிலே, வீதநிருக்கும்
வெண்ணிலைவ
எள்ளி நகைக்கும் எழில்.

வெண்டா மரைக்குள்ளே வீழ்ந்துருளும் நீலநிற
வண்டாய், விழியாவில் வாளத்தைக்
கண்டாலே
என்னை நினைக்கா திருக்க இசைவாயோ?
என்னே இதயம், இரும்பு!

தக்காளிக் கன்னங்கள் மிக்க சிவப்பேறப்
பக்கத் திருந்திசை நீ பாடுங்கால்...
துக்கமுற்று
சித்தம் குழம்பிச் செயலிழந்து மாமரத்தின்
கொத்துள் குமையும் குயில்!

போகின்றேன் என்றோ சொன்னாய்?

மண்ணிடை இரவுக் கன்னியின் ஆட்சி
இன்னும் தேயவில்லை - இளம்
தென்னையின் ஓலை பண்ணிய இன்பப்
பாட்டுகள் ஓயவில்லை
என்கடை வாயிற் உண்ணிதழ் ஊட்டிய
நரம் காயவில்லை - எழில்
மின்னிடும் என்றன் மென்முலை தானும்
பிள்ளை சாயவில்லை!

குறுமணல் மீது கொண்டல் தவழ்ந்த
கவடும் மாறவில்லை - அங்கு
புறவுகள் வந்து குறுநடை கொண்டு
கோவம் கீதலினை
இரவின் 'அம்மிக் குருவி'கள் இன்னும்
இவ்வம் சேரவில்லை - என்னை
இடைவெளி மின்றி இறுக அணைத்த
இதழும் தூரவியல்லை!

பருவப் பெண்ணாம் இரவுக்
கன்னி தவறிப் பெற்றபயல் - அந்தப்
பரிதிக் குஞ்சைக் ககைத் தெருவின்
முடியில் போட, அவள்
உருவப் பொலியின் உதயத் தொளியில்
உறவை வெட்டுகிறாய் - பொய்மா
உதிர்க் கடலின் நடுவிய் படகில்
நடையைக் கட்டுகிறாய்!

"விண்ணின் தாரை என்னிப் பொழுதை
விணைக் கிடவல்ல - அணு
விஞ்ஞா விகள்போல் மன்மேல் உயிர்கள்
நீராக் கிடவல்ல!
உண்ணி என்றே மீள்கொடு வந்திய்
வுண்ணா உலகத்தின் - பசி
ஒட்டப் போகின் றேனென் றோசொன்
னாய்" என உயிரத்தான்!

வேம்புக் குமரி தென்றல் காற்றின்
வெறியைச் சாடுகிறாள் - அந்த
வீம்புக் காரன் விரகப் பேயோ
டவுளைக் கடுகிறான்!
தேம்பிக் கொண்டே ஆடையை அள்ளி
மார்பை மூடுகிறாள் - உன்னதத்
தேயுத் தேடி ஆழிக் கரையில்
ஒருபென் வாடுகிறாள்!

காதல்

இளமையெனும் அகல் வினக்கிம் இவியகனா
எனுமுயர்ந்த எண்ணெய் வார்த்து
பழமையெனும் திரியிட்டு பயனாறும்
கற்பனையிம் படிய வைத்தேன்
அழகென்னும் பொருளனைத்தும் அன்பென்னும்
சோதிகலந் தன்பு செய்யும்
எழில் வாழ்வு காண்பதற்கே எண்ணியெண்ணி
ஏங்குகிறேன் எந்த நாளும்!

இருளென்ற கரும்பேடு இரவெவ்வாம்
அடைகாத்து ஈன்ற குஞ்சாம்
இரவியெழும் காட்சியிலே என்னிதயம்
பறிகொடுத்து எட்டாலாவில்
மருவியவன் தவழ்கையிலே மணித்தேரை
பார்ப்பது போல் மாலை மட்டும்
உருகி நின்றேன்! அவனோ என் உளத்திலெழும்
அன்பவையை உணர்ந்தானிவ்வை!

காலையினம் சுதிர் கண்டு காத்துவைத்த
நாளமெவாம் காற்றில் விட்டுச்
சோலையிலே சிரித்த புது மலரழகிம்
உள்ளமெலாம் சொக்கி நின்றேன்
சேலையெனும் இதழரிந்து சிறைவண்டு
நளையுண்டு சென்ற பின்னர்
மாலையிலே மடிந்தனவன் வானெனது
மனமறிந்து பழகக் காணேன்!

பனிமழையின் சிறுதுனிகள் படஉகைம்
மிகக் கனிக்கப் பசும்பொன் பந்தாய்
இனிமை நிலா முழுமை நிலா எழுந்ததடா
என்னுளத்தில், இன்பம் பொங்கி
கனியவரும் அதனுருவில் கனங்கயிக
இருந்தாலும் காதலித் தேன்!
அநியாயம்! என்னுடனே அன்புசெய
நிலவுக்கு அறிவே இவ்வை!

தாசியின்றித் தெளிந் தோடும் துறையினிலே
நான்முழுகத் தொட்ட தேதோ!
பாசியென நிறைத்ததனைப் பறித்தெறிய
கையானே பற்றினேனா?
கூசியங்கு எதிர்த் துறையில் குளித்த இளங்
குமரி எந்தன் கூந்தல் என்றான்!
ஆசையொடும் நான் பார்த்தேன் அவனாடுமெனை
நோக்கி நகை அரும்ப நின்றான்!

காற்றிலடயில் குடமேந்திக் கனியிதழில்
கள்ளேத்திக் கண்கள் என்று
கூற்றிரண்டை ஏந்தியிளங் கொங்கையென
றுங்கிரண்டைக் கொடியிவ் ஏந்தி
ஆற்றோடும் அலைந்தென்னை அனைந்த கருங்
குழலாட அழகுத் திங்கள்
தோற்றோடும் வதனத்திம் தொடர்ந்தோடும்
நகையோடும் தோன்றி னானை...

கண்ணிமைத்தேன் தலைகவிழ்ந்தான் 'கணஅழகு
நீ' என்றேன் கண்ணிரண்டை
மண்ணிடையே புதைத்துவிட்டு மணிப்பதத்தால்
தேடுகிறான் மாயக்காரி!

என்னையினி நீயென்றேன்: எனதுயிர் தீர்
என்வாழ்வில் சோதி நூட்டும்
வண்ண விளக் கெனச் செவியில் வாந்ததுவிட்டான்
அமுதத்தை வாழ்க: வாழ்க!

இன்பத்தீ பாவனிநான் இன்றெனது
வாழ்வினிலே இனிய நன்றான்!
அன்புத்தீ பாவியிந்த அகிலமெனாம்
மகிழ்வெய்தும் அருமை நாளே!
என் வாழ்வின் சோதியினை ஏற்றி வைத்தாய்
இதற்காக எழு பிறப்பும்
உன்திரு நான் கொண்டாடி உணமுருகிப்
பாடிடுவேன் உண்மையிது!

அன்பெனுமச் செழுங்கழனி அதில்முளைத்த
ஒரு கவிதை அழகு கண்டார்!
துன்பமெலாம் துடைத்தன்புச் சோதியிலே
கலக்கவென்று துடிக்கும் எந்தன்
நன்பர்களே! கேட்டாரா நானுரைத்த
இவைகளிலே நயயிருப்பின்
என்வாழ்வின் சோதியினை எதுவென்று
நீரறிவர்! எதற்கு மேலும்?

வெறிக்குது

தங்க நிவாவான் தவழ்ந்து வருகுது - அதிவ்
தானியே ஏறிட ஆகை பெருகுது!
மங்கை உன் அன்பிலென் மனம் உருகுது - தீயில்
மாத்தளிர் போலவே உடல் கருகுது!

முல்லையில் வண்டினம் மொய்த்துக் கிடக்குது - அந்த
மோகக்கிழக்கிலே ராகம் பிறக்குது!
கொல்லையில் குளிர் தென்றல் நடக்குது - அடி
கோளத உனைக் கொஞ்ச உள்வந்த துடிக்குது

'அத்தான்' என்னொரு தத்தை அழைக்குது - 'வா
அன்பே' என்றதன் சோடி அணைக்குது!
ஒத்திய முத்தமோ பித்தம் விளைக்குது - பாவி!
உன்றினை வாற்செயல் யாவும் பிழைக்குது

துரைக்களி மின்விதை துவகிற் கழறுது - அந்த
நோக்கிலே என்னெஞ்சு நோயில் உழறுது!
வரைக்குமேல் அநோ மதியம் தெரியுது - நீ
வராதி ருந்திடில் தேகம் எரியுது!

வில்லக் கனிவந்துள் நெஞ்சில் இருந்தது - விழி
வேல்பட்ட புன்னுக்கு வேண்டும் மருந்தது!
புல்வி அணைத்திடில் மாப்பின் விருந்தது - அதை
பூங்கொடி போம் இடைதாங்கி வருந்தது!

வண்ண இதழ் எவ்நெண்ணம் பறிக்குது - அளவு
வாகை மலரதன் வண்ணம் குறிக்குது
கன்னவின் சாறென் இனிமை செறிக்குது - பழம்
களினை அருந்திய தென்ன வெறிக்குது!

வேணிஸ்

ஆண்டில் ஒருமுறை எம் மாண்ட பிதிர்கடனை
வேண்ட வரும் குருக்கள் போயே - விளை
நீண்டு வளர்ந்து பச்சை பூண்டு புதுத்தனங்கள்
தோன்றும் மரங்களுக்கு மேயே - உயர்
பாண்டி மாநகர் தோண்டி எடுத்த தமிழ்
ஈண்டு குயிலிசைக்கும், தேனே! - அது
தீண்ட எனதுளமும் தாண்டும் கவலைகளா.
மீண்டும் கவிதைவெறி யானேன்!

முன்னு முருக்கில் எரி கொள்ளி நெருப்புதிர்ந்து
தள்ளி கிடக்குமோர்மாந் தோப்பை வான்
வெள்ளி குவைகுலையாய் அள்ளி எறிந்தது போல்
கொள்ளை கொழுத்துது மத் தாப்பை!
புள்ளும் குருவிகளும் உள்எம் கவிந்த காதல்
வெள்ளம் தனில் குடைந்தே ஆடும்! - புதுக்
களளில் எழும் "தெறி" போல் துள்ளும் கவலக்கவிதை
சொல்லி வசந்த யிதைப் பாடும்!

செய்வம் படைத்தவர்க்கே ஓல்கும் பணியிதென்று
நெல்யின் கதிர்கள்தள்ள தாழ்த்தும் - யிக
மெல்ல நடந்துவரும் செல்வக் குழந்தை இளம்
தென்றல் அளவறிவத்தில் வீழ்த்தும்! - கவை
வெயிலத் தமிழ் கதைத்து செல்லும் கிளிகுலமும்
வேலிம் விளங்கடுவன வாழ்த்தும் - இதை
நல்ககவிதை யொன்று சொல்லும் படிக்கெனை எந்
நாளும் கனவிளையே ஆழ்த்தும்!

சன்னல் அருகுநின்று என்னே அழகிதென்று
கண்ணைப் பிளசந்து கொண்டு பார்த்தாம் - இவள்
என்னோ டெழுந்துவந்தென் முன்னால் அளவறிந்து நின்று
தன்மேல் எழுதுடலைப் போர்த்தான் - எழில்
மின்னும் வசந்தமன்பு பன்ன இயற்கை தந்த
வள்ளப் பொழு தெனவே சாய்ந்தான் - அவன்
கன்னம் சிவக்க இதழ் தன்னைப் பதிக்கையிலே
விண் ஏன் இடையில் வந்து பாய்ந்தான்?

அத்தான்

பொலியும் கலைமதியின் பொருமல் தனையறியார்
நவியும் மதிஞ்சியில் நலமே தடிகண்டார்?
எனியின் உருவதிலும் எழில் காண் பவரீழிகள்
மெலியும் தமதுடலை மேலா ததுமேனோ?

வாடும் கரமென்றே வளையசெய் ஒவிகேனா
தோடும் முகிவினையே ஒழுகுங் கவியெனவே
தேடும் அவர்விழிகள்! தெரியா நமதுருவம்!
கூடும் தினமெண்ணிக் குளையா திருமனமே!

கோளவக் கவிதள்ளைக் கொத்தும் கிளிகண்டே
நாவை நதியாக்கி நாவாய் விடுகின்றார்.
காவிற் கலையாளிற் காணும் நவயித்தப்
பாவைக் கிளையென்றோ பாரா முகமானார்?

கடல்நா டிடுநதியின் கதையைக் கவிசெய்வார்
உடலோ டுயிர்மாய உளமே வவரீழினைவாய்
மடம்காய்ந் திடுதாழை மலரா யொருமங்கை
நடமா டுவதறியார் நமனா யினரவரே!

கண்ணிற் கருவன்டடக் காணார் மலர்மதுவை
உண்ணும் அலை கண்டால் உளமீந் திடுகின்றார்
எண்ணச் சுடுகாட்டில் எய்தும் ககமித்தப்
பெண்ணுக் கிளையென்றோ பேசாச் சிளையானார்!

கொத்தாய் மலர்குடிக் குறையா அழகேடு
நித்தம் அவர் நினைவாய் நிற்கும் நளமவிட்டே
சுத்தும் குயிலிசையிற் கவிதைக் கருதேடும்
அத்தா கொருபித்தன்! அழியா திருமனமே!

ஓயுமோ பித்தம்?

கொண்டம் கண்டதோ கோலமாமயில்
குன்றில் ஆடுது ஆட்டம் - பூங்
குயிலும் கூவுமிமாந் தோட்டம்
வண்டு நேர் விழி வஞ்சிபார் உயர்
வாணிலே மதிக்கோட்டம்! - அதன்
வதனமேன் சிறு வாட்டம்?

பண்டுநின் முகம் கண்டதாற் பளக
கொண்டதோ அது? அன்றி - பசி
கொண்டதோ உன் வின்றி
விண்டு சொன்ன என் வெட்கமோ? செய்
வேண்டுமோ கீறு நன்றி - மண்
வீழுமோ உருகி குன்றி?

விண் நிறைந்த கொண் மு சிரித்திடு
வேளை தோன்றிடும் பின்னல் - இவ்
வேழை காணுமிடை உள்ளில்
பண் நிறைந்திடு எபந்தமிழ்ச் சுவை
பாட்டது தறுங் கள்ளல் - கரும்
பாம் பெணுங் குழற் பின்னல்!

கட்டவிழ்ந்த செம் மாதுணைம் மலர்
காட்டுமே கவி லாயை - வெறி
மூட்டுதே; மனப் பேயை
வெட்டி விழ்த்திடும் வீரவிழ்நியே
வேருமே யுளம் நோயை - போக்க
வேண்டுவேன் கவித் தாயை

வாழையுள் மடல் போற் சுதுப்புகள்
வழு வழுக்குதே; முத்தம் - சிவ
வைக்கில் ஓயுமோ பித்தம்
கோழைதன்னையும் வீரனாக்கிடும்
கோதையே யுளை நித்தம் - பெற
வதை சொன்னு மென் பித்தம்

வழிதெரியேன்

காணத் துடிக்குதத் தான் விழிகள் - அடர்
காடும் இருட்டும் நிறை வழிகள்
கோணம் எனினும் நான் வந்திருவேன் - ஒரு
கோடி முத்தமெனில் தந்திருவேன்!

வாடிக் கிடக்குத்தான் செடிகள் - நீர்
வாய்க்கால் இருக்கனில்லை; நெடிகள்
ஒடிக் கழியுது வீணுக்குத்தான்! - இதில்
உலகின் பழியெல்லாம் ஆணுக்குத்தான்!

என்னை உனக்குக் கொடுத்த தென்றோ - என்ன
ஏங்கித் தவிக்க விடுதல் நன்றோ?
முன்னைப் பழனினை யோ இதுவும்? - என்றன்
மூச்சைப் பிழிந்திடு மோ அதுவும்!

ஆடிக் களித்த அரங்கினிவே - குரங்கு.
ஆடிக் பழிக்கும்! மருங்கினிலே
வாடிக் கிடந்திடு வீர; அறிவேன்! - ஒடி
வந்திட நான்ஓர் வழி தெரியேன்...

என்னைப் பழிசொல்ல ஏதுயில்லை நம்
இருவர் மனத்திலும் பேதயில்லை
அன்னைச் சிற்றயினில் வாடுகிறேன் - வர
ஆயிரம் தந்திரம் தேடுகிறேன்!

பெற்றவர் வீட்டினில் காவல் வைத்தார் - இந்தப்
பேதை என் செய்திடலாம்?
கற்றவர் நீங்கள் கருத்து வைத்தால் - வழி
கண்டு நாம் உயர்ந்திடலாம்!

காதலி மீதுமக் கார்வம் இருப்பின் - இக்
காவல் ஒரு பொருட்டா!
சாதலியே மனம் சாந்தி கிடைத்திடில்
சந்திப்புத் தான் இருட்டா?

பொதுசன தூதகம்

யாழ்ப்பாணம், 1963

தயவு செய்து சிரியாதே ஷோட ஷோடகம் பகுதி

தனிருடவை நெளியாதே
தயவுசெய்து சிரியாதே,
மேலாடை
கிழியுமெனின் எறிவாய், என்
ஹிருதயமும் அதுபோலா...?
நிமிராதே!
விழிகளையின் விளையினில் விண்
வெளியிலெனை எறியாதே!
மறுகாலும்...
தனிருடவை நெளியாதே
தயவு செய்து சிரியாதே!
உபகாரம்?

பேரல் துனிகள் களவையாதே!
வெதுனி வெடை குழையாதே!
புயனுடோர்
சிறுபடகை றுழையாதே!
கழியில் விழ நகையாதே!
களையுறல்
பருகளை அழையாதே!
பகடிகளும் மொழியாதே!
விதியோடும்
பொருதனைப் பணியாதே!
பொறு.... உயிரைத் திருகாதே!
உபகாரம்!

இரவு வருகின்றது

இரவு வருகின்றதே - இளைய
இரவு வருகின்றதே
உருளி உயிர் பருகும்
அரவம் என நெடிய
இரவு வருகின்றதே!

இமைகள் செயலொழிய
இதய அலைகள் எழ
கனமகள் கடுதுளியாய்
சொரிய... ஒரு... கரிய
இரவு வருகின்றதே - கரிய
இரவு வருகின்றதே

முதலில் பலதடவை
முடுகி துக்ர் சுவைகள்
எதனை நினைதல் - விடல்?
எதனை வினாவுது...?

பதுமை பெய்வமரில்
படரும் கனவு - மனப்
புதரில்... புதிய தளிர்
விரியும்!... சருகுகளாய்
உதிர் - உடல் குளிர
உதிர்ம் உறை கொடிய
இரவு வருகின்றதே நெடிய கரிய கொடிய
இரவு வருகின்றதே.

•
1970

துயில் வரவில்லை

ஈரப் பனிக்காற்று, ஈரவைத் தீய்க்கிறது
தூரத்தில் எங்கோ தெருளாய் குரைக்கிறது
ஆரோ திருடன் அலையும் அரவமது?
ஈரோ இருட்டில் உணை மறக்கிறது...
துயில் வரவில்லைத் துணை!

விட்டுப் பிரிந்துவிட்ட வெய்யவனுக்காக, விண்ணும்
சொட்டுச் சொட் டாகச் கடுநீர் சுரக்கிறது:
பட்டுக்கும் மேல், ஓர் பனிப்போர்வை; அப் போர்வை
கட்டுப் பொருக்கிச் சுண்ணையிலே சேர்க்கிறது...
துயில் வரவில்லைத் துணை!

பக்கத்துக் குழல் பகலைச் சயிக்கிறது
எக்காளம் கொட்டி இரவைச் சயிக்கிறது!
அக்கினித் தீர்த்தத்துள் ஆத்மா குவிக்கிறது!
செக்கர் வாள் காண்பதற்கே சிந்தை துடிக்கிறது...
துயில் வரவில்லைத் துணை!

சத்தியங்கள் காற்றில் சுருகாய்ப் பறக்கிறது
வைத்த ஒரே நம்பிக்கை வாடி இறக்கிறது!
பித்தத்தைத் தேய்ந்தநிலா பிச்சி யடிக்கிறது!
கத்தாங்க மான கசமோ... தொலைக்கிறது...
துயில்வர வில்லைத் துணை!

•
1958

கொஞ்ச வந்தான்

கொஞ்ச வந்தான்; குனிந்தேன்; அஞ்சிக்
கொஞ்சம் பின்வாங்கி நின்றான்

கொஞ்ச வந்தான் பிறகும் தடுத்தேன்விழி
கும்பிடவும்
கொஞ்சி நின்றான்; பணிந்தான்; நகைத்தான்
சற்று கிட்டவந்தான்

கொஞ்சவந்தான்; குவியாது நின்றேன் அவன்
கொள்கை வென்றான்

மீட்டுகின்றேன், நின் இதயத்து விண்ணைய
மெல்ல மெல்ல
கேட்டு நின்றான்; மறுத்தேன்; கடைக்
கண்களினால் கிளறி
மீட்டும் வந்தான்; எனைப் பாட்டுளரத் தான்;

அவன் மென்மைமிகே,
பூட்டிழந்தேன்; கடும் பூட்டிக் சென்றான்,
பின்னர்
போய்த் துமின்றேன்.

ஓவியம் ஒன்று!

என்னடியைத் தொட்டெடுத்தான்;
தன்மடியில் இளைத்தான்;
இரவெல்லாம் விழிமையின்
அருவியிலே நனைந்தான்!
கண்மலர் கொண்டொற்றி
நரமெல்லாம் துடைத்தான்;
கனலின் இழை தனில்நனைவின்
சரமொன்று தொடுத்தான்!

தன்னிதழால் ஏந்தியதைச்
சூடிஇடை பறித்தான்;
தமிழ்க்கனியில் பிழிந்தெடுத்த
கனவத்துளிகள் தெளித்தான்;
என்னசுகம் மெய்ம்மறந்தேன்
என்றாலும் மறுத்தேன்;
இரவுகுழல் நரைத்ததை
இருவருமே வெறுத்தோம்!

வானஅளர வட்டத்து
மையத்தின் முகட்டில்
வயங்குமதிக் கலசத்தில்
மதுமதுத் தரும்பும்
மானமிழந்தான், மிகவும்
மாந்தியதில் புதைந்தான்!
மயங்கி, இளை நரம்புகளை
வருடிஎனைத் ததைந்தான்!

காணந்திச் சங்கமத்தில்
மீனெனவே குவித்தான்
கரங்கனிலே அனையவ்விப்
பெருந்தாகம் தனித்தான்!
நாணமெனும் செந்திரைக்குள்
நானொளிந்தேன்; விழிந்தால்....
நானொன்று புலந்ததடி
நாமதனைச் சபித்தோம்!

சிப்பியென்றைச் சிமிழாக்கி
முத்துகளை அரைத்தான்;
சிவப்பு வண்ணக் குழம்பு செய்தான்.
தூரிளகையத் துவைத்தான்!
அப்பியப்பி அழித்தழித்து
அழுந்தஅதைப் பதித்தான்!
'அருமையிது' என அவனே
தனைபிழந்து ரசித்தான்!

எப்படியான் இனியும் எனை
ஒளித்தவதும்? இளைந்தேன்!
இயன்றவரை உதவிபல்
புரிந்தவனைப் புகழ்ந்தேன்!
அப்பொழுதும் புலந்ததடி
நாமதனைத் துதித்தோம்;
அவன்படைத்த ஒளியத்தை
நயத்துமிசக் கனித்தோம்!

•

1968

ஏது காதல்

காதலா என் மீதிலா அடி
கன்னி இவ்வுலகத்திலே
ஏதடி அளத எங்கு கண்டனை
என்னடி ஊறுகின்றனை?
கதவென்பது காவியங்களை
கவிய எவத்திடு சுற்பனை
பேத முண்டடி கோடி யிங்கதில்
பேதை நீ யறி யாததோ?

அன்பினாற் பிணி பட்டவர் பனர்
ஆனியோ டிருந் துலகிலே
இன்ப வாழ்க்கை எண்ணியெங்கியும்
என்னடி கைம் எய்தினர்
துன்பமே அவர் தூய நெஞ்சினிற்
தோழ னாகி யுறைந்தனர்
என்பு தன்னுயிர் காதழித் தனர்
ஏது பாரினிற் காதலே?

சாதியென் னுளச் சாட்சி கொன்றிடும்
சமய மென்றிடுஞ் சதிமினாம்;
நீதி கொன்றிடும் ஏழை என்பதாம்;
நீசமே புரி நீள் புணி
ஆதிதொட டுது சேதி மட்டுமிங்கு
ஆரை விட்டது லாழலே?
கோதிலா லொரு கோவை வாயினாய்
ஏது பாரினிற் காதலே?

சீதனத்தினால் சீர்த்திறத்தினால்
 சீவனற்றிடுங் காதலைப்
 பாத பூசைகள் பண்ணி என்னடி
 பயன எடந்தலை? இனக்கியம்
 ஒதவாம் ஒரு கோடி யுண்மைகள்
 ஒப்புதற் செவர் இங்குளார்
 காதலோ வெரு காதலாம் அதைக்
 கண்ட தெங்கெனக் களறடி!

நாடகத் தினில் நாவல் ஒற்றையில்
 நனிள மாஞ் சிலி மாணிலே
 நாடறிந் திட நங்கு போற்றுவர்
 நாகரீக மென் றேற்றுவர்
 வீட டங்கவும் வந்ததா மெனில்
 விந்தையாய் அனாதத் தூற்றுவர்
 ஏட டங்குமோ எழுதலா மெனில்
 ஏது பாரிவிந் காதலே?

போகவிடு

உறவுமுறை கூறியெனை வழிமறித்தாய்; நின்றேன்.
 ஒருவருயில் வாமனையின் உள்ளறையுட் சென்றோம்.
 பிறரெதையும் பிழையாயும் பேசிடுதல் கூடும்!
 பெண்ணே, யான், பிறிகொருகால் திரும்பிவரல் நேரும்!
 பெறலரிய பேதென்று நினைகத்து வாய்ந்த
 பேரின்பக் கனிகளினைப் பிசைத்த பிசைந் துண்டே
 இரவுமுழு வதுமினிய அமனியிசை மாறி
 இருள்பிரியு முள்ளரெனை ஏகவிடு பெண்ணே!

இரவெல்லாம் நிலவாகி என்மீது வாரும்.
 இளந்தென்றல், இதமாயுள் இயல் ஏந்தி னாரும்!
 மரமெல்லாம் மலராகி மணமஞ்ச மாளும்!
 மயல்கொண்டு கருவண்டு புதுராகம் ஊதும்!
 அரவங்கள் யாவையுமோய்ந் தடங்கிவெகு நேரம்;
 ஆயினும்... மீள் வறியாத அன்புவலை மீழ்ந்த
 புறவொன்றும் துணைதேடி இரவெல்லாம் ஏங்கும்!
 புலாகிறது பொழுதென்னைப் போகவிடு பெண்ணே!

பாவைவழிப் போகையிலுள் நினைவுகூட யாகும்;
 பரம்மனையின் பாளையிலே பஞ்சமனை தூவும்!
 வேலைவழிப் போகையிலுள் வேட்கையென தோடும்!
 வெந்தழுவில், உன்சுருளை சந்தனத்தின் சாறு!
 மனவழிச் செல்கையிலுள் மனினியென் பேறு!
 மாதரசி, நீயன்றி வேறுதுனை ஏது?
 காலமெல் பாரிடையில், கதிரென்ற பேசில்!
 கதவையடை; கதவையடை! கதைகள்வரும் ஊரில்!

எனது இலட்சியம்

அந்திப் பொழுதில் ஒருநாள்
தனிமையில் ஆழியொடும்
விந்நதக் கதைகள் விளம்பித்
துயளர வெறுத் திருந்தேன்
வந்தாள் ஒருத்தி அவ்வாளைக்
குமரி வடிவழிகில்
மொற்வைத் பழங்கள் அருந்திய
போனதையும் முண்டதுவே

மூற்றாத காதல் முறித்து
சரிய முழுவுலகும்
பற்றுத் துறந்து பறக்க
றினைந்த பறவைவளை
சிற்றாடை கட்டிச் சிரித்த
முகத்தொடு செங்கையினால்
வற்றாத இன்பம் தருவேன்
வருகென்று வாழ்த்தினேன்!

நெஞ்சினில் 'கவிதை' கடர்பாய்ச்சி
னாள் என் நிலையறியாப்
பிஞ்சுப் பருவத்திலே! அவள்
அன்பினைப் பின் தொடர்ந்து
கொஞ்சிக் களித்துக் குளையாத
இன்பக் கொடி பிடித்து
எஞ்சிக் கிடக்கின்ற நாளை
கழிப்பது இலட்சியமே.

7636
4/0

பொது அமைச்சர்
பாதிப்பாணம்

ஒன்றாகி உள்ளம் பவவாண்டு
காவம் உருண்டதிலி
என்றேனும் நாங்கள் பிரியா
திருக்க இறை வணங்கிச்
சென்றே உலகைக் கருவாக்கி
நல்ல செந்தமிழில்
இன்பக் கவிதை பலசெய்து
வாழ்தல் இலட்சியமே.

வேண்டாம் கவிதை விருந்தென்று
கூறி விடமெனவே
'தீண்டா' இலக்கிய மாக்கிய
பித்தர் திருந்தியெனை
மாண்ட பிறகோர் சிவவசெய்து
மானையை மாட்டுதலும்
வேண்டேன்! இலட்சியப் பாதையில்
யானும் விரைகுலனே.

அடுத்தொருமுறை சந்திப்போம்

பழகிமுன் அறியேன்; பார்த்துத்
பழகியோர் பகர்ந்தார்; நீ போர்
அழகியல் அறிஞன் தேடும்
அற்புதக் கனாவைக் காணன்,
முழுமை வெண்ணியின் சாரும்
மோகமும் கலந்து கூட்டி
எழுதிய ஒயிலாம்! கேட்டென்
இளமையின் திரும்பி, ஏங்கும்!

நடந்தீர் வந்தால் தென்கில்
நடனங்கள் நடந்த தென்றார்!
தடமுலைக் குளியல் தோய்த்த
தம்முடல், தங்க மென்றார்!
உடைபற்ற இடையைக் கையுள்
ஒருமுறை எடுத்தாம். தேர்மேல்
கிடந்தனம் என்றால்! பொந்தின்
கிளியென்றார்! கிறுகிறுத்தேன்!

முத்தங்கள் என்று, கொத்து
முந்திரிக் கணியின் சாற்றில்
தித்திக்க வடித்த, சொட்டும்
தெவிட்டாத மதுவை வாயில்
மொத்துமொத் தென்று மொத்தி
மோகத்துள் முழுசிப் பண்டைப்
பித்தங்கள் தெனியப் பெற்றான்
பித்தராய் மாறி னாராம்!

உலகத்தின் கருத்துப்போல், நான்
உடம்பினால் சிழுவன். மேன்மை
உலகத்தின் உன்மைபோல், என்
உன்னத்தால் இளைஞன்! கண்ணே...
கலகத்தை மூட்டு வாளைட்ட
காதிலே போட்டுக் கொள்க;
அழகிநீ; அன்பன் நான், நம்
அன்பினை அறுப்பார் ஆரே?

அதற்கெல்லாம் அஞ்சேன்; எங்கள்
அறியாமையிற் பிறந்த களரின்
குதர்க்கத்தில் பிறந்த தாமோர்
கொள்ளன், 'ஓர் பெண்ணை கொள்க,
அதற்குமேல் இயைவ' என்ற,
அதட்டலை அஞ்ச சின்றேன்!
இளையெலாம் உங்களுநரில்
நியம்பினால் நகைப்பார்... என்ன?

அழகியல் பற்றி ஏதும்
அறியாத அசடன் உன்னைப்
பழகிய புலவர், சொன்ன
பான்மையால் காதலித்தேன்
உளமொன்றிக் களித்தோம்! ஏனும்...
ஊரொன்றி வாழ்தல் வேண்டும!
அழகிய நங்கையே, நாம்
அடுத்தொரு முறை சந்திப்போம்,

ஒளித்திருநாள்

வானத்தின் தாரையெலாம் 'வந்தது நீ
பாவளி - நாம் வரவேளம்' என்றே
போனதுவும் தெரியாதோ? புலியெல்லாம்
ஒளிவெள்ளம் பொங்கி நிற்க,
கீனத்து வெடியுண்ட கொருக்கினிலே
செந்தீயும் சிரித்தல் கேளாது!
ஏனத்தான் இன்றேனும் இளங்காலை
நேரத்தில் எழுந்தால் என்ன?

ஆள் அரவம் அற்றதொரு அளையினிலே
அதிகாலை அந்நேரத்தில்
யாழ் அரவம் கேட்டெழுந்து யாரென்றேன்
என் மனையாள் 'நான்தான்' என்றே
பாழை வெடித் ததுவென்னப் பல்வரிசை
காட்டிப்பின் பறந்து சென்று
சாளரத்தின் சுதவுகளைத் திறந்திடலும்
ஒளிக்கதிர்கள் சார்ந்த தங்கே

வாழ்வாளரப் பார்த்துமனம் வதைவார்போல்
அல்லிமலர் வதனம் வாட
தாழ்வுகண்டும் கலங்காத தன்மானத்
தமிழன்போம் தாமரைப் பெண்
கீழ்வானம் சிவக்கின்ற கிள்கிளும்பில்
மெய்மறந்து கிறங்கி நிற்ப
ஆழ்கடலின் மீதொருவன் அழகாகத்
தவழ்சின்றான் அருணன்! ஆமாம்!!

தேதெறெல்லாம் அடுப்படியில் தெய்யெல்லாம்
செவழித்து நினைக்க நாலில்
ஊற்றெடுத்துப் பெருகவைத்தான் உமிழ்நீரை;
ஒன்றேனும் ஈந்தாளில்லை!
பாற்கோவா, பலகாரம் பண்ணிவைத்தான்
இன்றேனும் படைப்பா என்று
'ஆற்றுக்குப் போகஎன்னெய் ஆயத்த
மோ?' என்றேன் 'ஆமாம்' என்றான்.

கருங்கிவிட்ட தோல்ஒழியச் சொல்கருங்க
யிம்மை. எமைச் சுட்டி ஆற்றில்
பெருங்கிழங்கன் இரண்டொருவர் பேத்தியார்
பேரழகுப் பேழை என்றோ
கருங்காவித் கட்டழகன் தனக்கோ இக்
கடைந்தெடுத்த முதிரை? என்பார்
பெருங்கோபம் மூண்டாலும் பேசுவொண்ணா
'தீவாளி' பிறகு பார்ப்போம்!

நீராடிக் கவைத்த இவள் நெடுங்குந்தல்
வழியெல்லாம் நெருஞ்சி யோடு
போராடிக் கொய்துவரும் பொன்மலர்கள்
போதாதெம் பூசைக் கென்று
ஆராத காதலொடும் ஆதலன்தன்
அணைப்பினின்ற அம்புயங்கள்.
வேரோடும் பறித்தெடுத்து வீடுவந்தோம்
விழா அமைக்க வேண்டாமா நாம்?

முத்திடித்த மாவெடுத்தான் முற்றமெலாம்
கோவமிட்டான், முடித்தான், வண்ணக்
குத்துவிண்க் கேற்றிநிறை கும்பமொடு
கொய்தமலர் குவித்து வைத்தான்
முத்தமிழின் நினைவோதான் மூன்றுகல்லை
அடுப்பாக முட்டி அங்கு
வைத்தனன்தீ அதிவகுப்பு வாதிருள்
அரக்கனுயிர் வதைக என்றோ?

செந்நெய்வின் மணிஅரிசைக் செழும்பாவில்
 இட்டத்திற்குள் சீனி யோடு
 கன்னல்நறுங் கனிவகையும் கற்கண்டுப்
 பாகுடனே கலந்து ஊற்றி
 உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத ஒளித்திருநாள்ப்
 பொங்கலிட்டோம் உணர்ச்சிப் பொங்கல்
 திள்ளுதற்கா ஆளில்லை? திரும்பிப்பார்
 காக்கையண்ணா திருக்கூட் டத்தை!

நரகனவன் காலத்தே நாமெல்லாம்
 இருளாகி நாட்டும் லாழ்ந்தோம்
 அரக்கனவன் இறந்தபின்பு அட்டாநாம்
 காக்கையினம் ஆனோ மென்று
 உருக்கமுடன் உரை செய்த காக்கைகளுக்கு
 குணமீட்டோம்: உண்டோம் ஒன்றாய்
 இரக்கமுள்ள காக்கையினம் இனியதமிழ்
 பாடினமை எத்திற நம்மா!

செந்தூரப் பொட்டோடும் சீனத்தின்
 பட்டோடும் சிலம்பு கொஞ்ச
 எந்தனில்லாள் ஏந்திலந்தாள் இனிதான
 பண்டங்கள் இருந்த தட்டை
 எந்தனுக்கோ வயிற்றினிடம் இவ்வைந்தான்
 கடுகளவும்! என்றாலுந்தான்
 இத்தத்தி பாவனிதான் என்னாளும்
 வந்திடுமா இருக்கி வைப்போம்!

●

1959

தங்கப் பதக்கம்

விடிவற் புறமெழுந்து வீடுவன்று தேடிப்
 படியெல்லாம் ஏறிப் பகளை
 முடிவாக்கி
 மாலை மயங்க மனஞ்சோர்ந்து வீடுவந்தேன்
 வேளையெலாம் இன்றைக்கு வீண்.

வீடு கிடைக்கா விசனத்தை விட்டொழித்து
 ஏடு படித்திருந்தேன் என்னன்பன்
 ஓடிவந்து
 வானொலியிற் சொன்ன வளமார் தமிழ்ச்சேதி
 தேனொழுக்கச் சொல்வாள் திறந்து.

திங்கன்தொறும் கவிதைத் தேர்வு நடத்திவரும்
 பொங்கற் புதுநாளிற் பொற்பதக்கம்
 எங்கனது
 ஈழத்து வானொலியார் சுவார்கள் நும்போன்றோர்
 வாழ வகுத்த வழி

என்ற உரைகேட டதயத்தாறி பூரித்தேன்
 நின்ற நினைவு நெடுநாளாய்
 இன்றே
 நிறைவுநிற தென்று நெடுமுகச் செறிந்து
 அறையிற் புகுந்தே னடா.

எழுதுந்தான் பேனா இவற்றில் படிந்த
புழுதி முழுவதையும் போக்கி
எழுதவென்
நாற்காவி மீதினிலே நான்போய் அமர்ந்தக்கால்
ஏற்காதோ மூட்டை என்ன.

புனதயவாம் கவிதைவேண்டிப்
புதியகற்பனை மன்தோண்டி
எளதபெனத யெல்லாய் கண்டேன்
என்னுமிரவளைக் காணேன்
சனதபெலாம் வடிந்து கோவிற
காவினை நாடிச்சென்று
சிதையிலே எரியும்போது
செவ்வமேன் கவிதைஎனோ?

நித்திரை என்னும்பொல்லா
நீளசெய் கொடுமையோடு
ஒத்துழையாதாம் மமையை
உதலயில் ஒற்றுப்பேனா
புத்தியிற் சிறிய அன்புப்
புதுமனையாட்டி தொல்லை
இத்தனை துயருக்கஞ்சி
எங்கவன் ஒளிந்துகொண்டான்

மாலைநல் பணிபத்தாச்சு
மனைவியான் ஓடிவந்தே
வேளைகள் என்னவேண்டும்
விடிந்திடப் போகுதின்னே
காலையிற் பார்த்துக் கொள்வீர்
கவிதையும் கதையுமென்று
சேனையை வரித்துக்கட்டிச்
சிந்தனைக் கூறுசெய்தான்.

வந்தவர் வாயிற்கொள்ள
வாடல்வெற் திவையுமில்லை
தந்தவர் கடனைக்கேட்டு
தரும்வனை மொழியோகொள்ளை
முந்தையர் தந்தசொத்தும்
முடிந்தது இனியுஞ்செய்யுட்
சிந்தனை வேண்டாம் சென்று
செய்தொழில் தேடுமென்றான்.

காகதான் வருமோனினிற்
கவிதையென்றுகிற மாய்த்தால்
வீசுநற் புகழால் வீட்டில்
வெறும்உளை சோறாகும் மோ
மாகறும் இச்சொல்கேட்டு
மறைந்ததோ கவிதை அந்தோ
தூசெனக் கிணவகள் யாவும்
தூக்கமேன் வந்தாய் தபோ!

சின்னவன் எனினும் இல்லாள்
செப்பிய வார்த்தை யாவும்
உண்மையென் நுணர்வே னாயிள்
உணர்விலே உயிர் பெற்றோங்கி
என்னிருதயத்தே ஊறும்
இன்தமிழ்க் கவிதை வெள்ளம்
தன்னுளே அடங்க ஏதும்
தந்திரம் கண்டேனில்லேன்.

கவிதைசெய் புலவரிந்நும்
கண்மறை கடலாய்மாறிப்
புனிதெலாம் பரந்தவுண்மை
புய்வுறிவாளர் காணார்
செவியிலே பஞ்ச வைத்துச்
செத்தமிழ் காப்போமென்றே
நவிலுமின்றாகைக் கண்டால்
நகையலால் என்ன தோன்றும்?

ஏட்டினைப் புரட்டுத் தோறும்
எமனையே கண்டா கொப்பப்
பாட்டினைக் கண்டு பக்கம்
பட்டெனத் தட்டுகின்றார்
எட்டியாய் துவக்கு வானால்
சுமரம் கொளையின் சேதி
விட்டவே கொணர்ந்து காட்டி
விரும்புடன் விமர்சிக்கின்றார்

என்றெவரம் என்னத் தோன்றி
எள்ளியே நனகத்தும் என்னை
ஒன்றுமே தோன்றா வண்ணம்
ஒரிகு கணங்கனோடிச்
சென்றன. கவிதை யொன்று
செய்திட ஆர்வம் இல்லை
நன்றெனத் தானை முடி
நடந்தனன் படுக்கை நாடி

வாராத உறக்கமடை வரவழைத்து
வரவழைத்து வாழ்வில் இன்னும்
தீராத கனவுகளைத் தீர்க்கவழி
தெரியாதென் சிந்தை யோடு
போராடிப் போராடிக் களைத்துவிட்டேன்
பொழுதினனும் புலரவில்லை
ஆரோவென் நெஞ்சுதவிற அனெறிந்தாரில்லை;
அதென் அசுத்தான் வகதான்.

நெஞ்சதனில் விழுந்தமலர் தனையெடுத்தென்
நெடுமுச்சால் நீரா காமற்
கொஞ்சியபின் அடிகோதாய் நீயினனும்
உறங்காத தென்ன வென்றேன்
விஞ்சுகின்ற உவகையினாய் விருந்தொன்று
வயிற்றிலென வினக்கமாகக்
கொஞ்சமுயான் எதிர்பாரா வகையிதனை;
எடுத்துவரத்தான் கோவை வாயால்

இளஞ்சேன் உதரத்தே உதயஞ்செய்
தானென்ற இன்ப வார்த்தை
வளஞ்சேர்ந்த மட்டுநகர் வானியிலே
மீனிசைபோல் வறுமைக் காதில்
நுழைந்ததுமே கனியரங்கிற் கவிபாடிப்
பரிசுபெறும் போதும், கற்றார்
வழங்காத ஒரு தங்கப்
பதக்கத்தை வழங்கினவாய் வாழ்க என்றேன்.

சாத்திரமும் சரித்திரமும் அளந்து
சொல வொன்னாது சங்கந் தன்னில்
கீழ்த்திசையின் இளந்தமர் எனப்போற்றி
எம்பாட்டன் சேரன் வயத்துக்
காத்திருந்த தமிழணங்கின் கழுத்தினிலே
அணிசெய்து கவிக்க வங்கள்
கோத்திரத்து முயர்தங்கப் பதக்கமொன்றை
அளித்தெனது கொள்ளக் காதலான்.

•

1957

தந்தி ஒன்று

தந்திக் சேவகன் தட்டிய ஓசையில்
சிந்தையாவும் சிவிர்த்து நடுங்கிட
வந்தனன் என வாசனை எய்துமுன்.
என்றன்உள்ளமோ என்னியதாயிரம்

பல்லுதிர்த்து படுக்கையில் வீழ்ந்து, கைப்
பொன்னை பூன்றிப் பொடிநடை போட்டிது
தொல்லை' யென்று துயர்ப்படும் பாட்டியார்
பொன்னா நோயொடும் போரிடும் சேதியோ....

பெற்றதான் முதலாயிது நான்வரை
முற்று மென்னுமிர் வாழ்வினுக்காகவே
உற்றதுன்பம் அனைத்தையந் தாங்கிய
நற்றவத்திருத்தாய் நலம் இல்லையோ?

கருவிலே வளர் கன் மணி யின்திரு
உருளை என்னி உனம் மகிழ்தாய்மையின்
கருவமோ எனக் கட்டழகோங்கிய
தரும பத்தினிதான் நலம் இல்லையோ?—
எந்தச் சேதியோ என்றுளமெங்கவும்
தந்தி வாங்கிப் பிரித்துப் படித்ததும்
முந்தை செய்த தவப்பயனாலொரு
தந்தையானதைத் தள்ளிவித்ததே!

காதல் செய்து களித்ததன் பயன்
மாதம் ஒன்பதன் பின்பொரு மைந்தனை
பூதனந்தனில் என் நிழல் வாழ்ந்திட
மாதலியென் மனைவி வழங்கினாள்

வண்டி யேறியும் வந்தடைந்தேனகம்
கண்டுநேர் மொழியான் மகளின்முக
முண்டாமலர் மொய்த்திடு கின்றநீள்
வண்டுபோல் வழியாமெனை ஏகவாள்

பட்ட பாடுகள் யானினுமென்னுயிர்
விட்டுப்போக இருந்தது இதோ ஒரு
பட்டுமேனிப் பயல், எனக்காட்டியே
மட்டிலா மகிழ்வால் மனம் பூரித்தான்.

•

1958

இன்று உனக்கு சம்பளமா?

ஏன் கடலே இரைகின்றாய்
இன்றுனக்கும் சம்பளமா?
ஏழை வீட்டில்
தான்றியும் பித்தனையா?
தமிழா நீ சுற்றுவும்
தகாத வார்த்தை!
தேன்கடலாய் ஒடுமெங்கள்
திருநாட்டில் பிறந்தபயன்
தெரிகின்றாயோ?
வாந்தந்த வளமினையோ
வயல்தந்த நிதியினையோ
வாடாதே நீ.....

காற்செருப்புக் கழன்றதுவா?
கட்டுதற்கும் இடமினையா
காம் நூற்றாண்டாய்
தோற்பொருத்தித் தோற்பொருத்தி
துணையாக உழைத்த அவை
தொழிலில் ஒய்ந்தால்
போற்றுதற்கோர் பொதுக்கூட்டம்
போட்டதிலே பொன்னாடை
போர்த்து மேலும்
பாற்சோறும் பட்சணமும்
படைப்பதற்கு நிவ்விடத்தே
பணமா இவ்வை?

பொதுசன் நூல்கள்

யாழ்ப்பெணம்.

விசேட வெளியாகப் பகுதி

'இப்போள்' பஸ்களிலே
ஏறுகையில், வியர்வையினால்
ஏழை தோழன்.
யப்பாணர் இறக்குகின்ற
புறமார்க்கு மல்லேட்டி
அட்டா 'டப்டப்'
'சப்'பென்று மூச்சுவிட்டு
சல்லையாய் மாறிற்றோ
சனத்துக் குள்ளே
இப்படியும் அவமானம்
ஏதேனும் வந்ததுவா?
இரைகின்றாய் நீ!

சட்டம்பி ஆளவன்றே
சந்தையிலே வாங்கிவந்து
சலியாதின்று
பொட்டுதிப் போனாலும்
புழுதியிகப் படிந்தாலும்
போன மாதம்
சட்டறுத்த குடையினனும்
சத்தோருக் கெடுத்துப்போய்
கவனமின்றி
பட்டணத்துக் கடையெதிலும்
பறிகொடுத்த விட்டனையோ
பதலுகின்றாய்?

கல்லூரி மாணவியுன்
மகள்கமலா ஏதேனும்
காசாகேட்டாள்?
அஸ்வஹ்ரபோம் அனுதினமும்
சிம்லைக்குக் கடந்தந்த
அலியார் நானா
பொம்லாத வார்த்தையெதும்
புகன்றாரோ? பொருளுகிறாய்
போன ஆண்டு
நிலைவக்கு வரிசையிலே
நின்படலை மட்டுமங்காள்
நிற்கின்றாரோ?

அந்திபட்டும் இருசாமம்
ஆக்கதிலிக் கடன்காரர்
ஆரும் அங்கே
இந்தவரை நிவளர்கள்
எம்மனையாள் மட்டுமங்கே
இருப்பாள் ஏங்கி
நொந்தென்ன கண்டோம்யாம்
இவ்வாமை யாம் கொடிய
நோயைப் போக்க
விந்தை மருந்தறியாமல்
விதியென்று பேசுகிறோம்!
வீடு செவ்வோம்.

•

1959

விடிகிறதா பொழுது?

காடுவெட்டி நிலந்திறுத்தி கமஞ்செய்து, அதனால்
காவ்வயிற்றுக் கஞ்சிவந்தாற் களிப்போடு வாழ்வேம்!
கூடுவிட்டுப் பாய்சின்ற உத்தியோகம் பார்க்க
'கோச்' சேறிக் காரேறிக் கொழும்புநகர் சென்றாள்
வீடுநிறை பொருள்வந்து விளங்கிடுமோ வாழ்வு!
வேண்டாமித் தரங்கெட்ட விடியாத வேலை!
ஒடுகொண்டே வாழ்வார்க்கும் உங்கள் தமிழ்நாட்டில்
ஒய்யார வாழ்வுண்டு, ஒண்டரோ வீட்டில்

சிட்டெனவே துடிக்கின்ற சின்னவிழிமுடி
செந்தமிழின் இன்னிசையில் சிந்தையெலாம்கூடி,
தொட்டிலினே தூங்கிடுவான் துரையுங்கள் மைந்தன்!
துகத்தெழுந்து "அப்பாவோ" என்றழைக்க ஓடி
கட்டியனணத் தேகோடி முத்தமிட்டபோதும்,
கள்ளனுக்கு அப்பாதான் கவிரசமாம்! அவளை
விட்டங்கே தனித்திருந்து விடிகிறதா பொழுது?
வீங்கியவ்லோ போகுவவன் விழியிரண்டு அழுது!

கையூன்றி முற்றமெலாம் கட்டெலும்பு போல
கண்டபடி தவழ்வீன்றான் காவல்செய வேண்டும்!
மெய்யெல்லாம் புழுதியொடு மேசையின் காலொன்றை
மெய்கரத்தாற் பற்றியதன் மேலேறத்துடிப்பான்!
ஐயையோ 'தொப்'பென்று அடிபட்டு வீழ்வான்
அரவணக்கத் தாமதித்தால் அமனிக்கா பஞ்சம்?
செய்வதெலாம் செய்துவிட்டுச் செவ்வதாம் திறந்து
சிரித்திறுவான், சிரித்திடுவேன், சீற்றமெலாம்மறந்து

காக்கையினைக் கண்டவுடன் கையசைப்பான். செய்ய
காலிரண்டாற் பூமியிலே கடகடென உதைப்பான்!
நாக்கைசைப்பான். யாழ்தோற்று நரம்பறுந்து வீழும்!
நாவினிலே நற்றயிலின் நளினமெலாம் வாரும்!
ஏக்கமின்றி எத்தனைநாள் இருந்திடலாம் எண்ணம்?
எழில்வேந்தன் குழம்புக்கு ஈடோடும் மன்னும்?
வாக்குமட்டிவ் அன்பிருந்தால் வளர்ந்திடுமோ அங்கம்?
வரவுக்காய் ஏங்குகிறான், வளர்மதி நம் தங்கம்!

பனித்துளி

களாரும் கசந்திடச் சொல்லும் மழலையில்
கானியத் தேன் சுவையை - எழில்
ஒவியத் தாமரையை - ரோசா
முள்ளில் சிடத்தியே உள்ளந் துணிந்திவள்
முளையில் தூங்குவதா? - மகள்
காளையில் ஏங்குவதா? - எனத்
துள்ளி எழுந்தொரு சிள்ளு விடுத்தனள்
"கீச்" செனவே எழுந்தாள் - உயிர்
போச்செனவே விழுந்தாள்! - அங்கு
பள்ளி அறைதனில் பின்னை மொழிவதை
கேட்டபின் தாங்கிரித்தாள் - மலர்ச்
சேட்டையென்றே உளரத்தாள்!

சன்னல் அருகிலிம் வண்ண ரோசாச்செடி
பென்மையும் பூத்திருக்கு - பனிக்
கண்மணி போர்த்திருக்கு! - அது
சின்ன மகளவள் வண்ண முகத்தினில்
சிந்துகள் ஷீர்த் துளியாம் - எனும்
சிந்தனைதான் பிழையாம் - இந்த
உன்மை உளரத்தனள் என்னவள் செங்கதிர்
ஊற்றிய செவ்வொளியும் - இது
உன்மையென்றே மொழியும் - மகள்
கன்னத்தில் ஒன்றுளவத்தே அந்தக் காட்சியை
கண்டு மிகரசித்தேன் - கவி
ஒன்றை இதோ சுவைத்தேன்.

அவர் வாழ்க!

மணிமண்டபத்து மதிவந்த தொத்து
மலர் கொஞ்ச மெத்தை மடியிலே
அணி கொண்டிழைத்த தனிரொன்று யின்னின்
அடி நின் நெழுந்த எழில் காந்தி,
குளிகின்ற சின்ன மகளன்றன் அன்பு
மலையிற் பிறந்த மணியாவான்!
இனியென்ன அத்தை மகளோடு கூடி
அவள் வாழ்க நீடுபுவி யீது.

இவளென்றன் அத்தை மகள் அன்று, மன்றல்
கமை தாங்கி நின்ற தீது போலா?
தவழ் கின்ற தென்றல் நடைபொன்று கூட!
அதுவந்த தென்பன்? அட டேய் டேய்!
வைவந்த இன்ப அழகென்ப தென்ப
இதுவே நீ வாழ்க எழில் ராணி.
அவனும் என் ஆசை மகனாக் குகந்த,
இளரா சிங்கம்! அவர் வாழ்க!

புயமென் றிரண்டு மலைகொண்டு, மாதர்
புகல்என் றுயர்ந்த தட மார்பன்
மயல் கொண்ட தூவு மழை பொங்கு கண்கள்
மலர்கின்ற அன்பு மணவாளன்!
புயவென்று வந்தென் மகளென்ற மாணை
'புசி'யென்று கூறு புனியாலான்
வயல் வென்று பாரின் பசிகொன் றுழைத்து
வயிரம் குவிக்கும் உழவாளன்!

இதுநல்ல சேடி: இறை தின்ற கோலம்!
இளமைக்கு மேங்கும் என துள்ளின்
முதுமைக் குகந்த களவிற் கவிந்த
முருகுற்ற காட்சி இனி என்னில்—
கதை காதல் கீதம் அமுதோடும் ஊறி
கவி, யாழில் வாழ்வு களைகூடம்!
அதனோடு கூட மரபாகி, வழை
அடியாகி நாவார் வரல்கூடம்.

◆

1953

வென்றுவா!

இரவெல்லாம் இருட்சிடங்கில் கிடந்து, உண்மை
இல்லாத ஒன்றினையே இன்பம் என்று,
அரவோடு தூங்கிப் பின் எழுந்தேன், காலை
ஆயிற்று என்சொல்வேன், அழகை மெய்லப்
பரவிற்றுக் கதிர் ஆழிப் பாவின் மேலே
பருத்துருண்ட தக்காளிப் பழம்போல் வந்த
இரவிக்கென் வாழ்த்துக்கள் இயம்பிக் கொண்டே
எழுகின்றேன், தொழுகின்றேன், இயற்கைத் தானைய!

நிலைமடந்தை இதழிடையே நெனிந்து சிந்தும்
நெருஞ்சிப்பூச் சிரிப்புக்கு நெஞ்சைத் தந்து
உலவுகின்ற இளந் தென்றல் காற்று வந்து
உரசுவதால் உண்டாகும் உணர்ச்சித் தீயின்,
கலகத்தில் கட்டுண்டு காதல் நோய்க்குக்
கலையெனும் மருந்தாட்டக் கரங்களாலே
தழுவி அனைத் திடுகின்ற கதிரைக் கட்டித்
தழுவுகிறேன், காணுகிறேன் தனியா இன்பம்!

பத்துமணி ஆயிற்றென் மேனிஎவ்வாம்
பற்றினி கின்றதென்ன? பன்னிரண்டுள்
செத்துவிடப் பார்க்கின்றேன்! காக்கள் தீய்த்து
சிந்திய கண் வீர்த்துவிடக் செந்தாற்போல
முத்தினரகன் சூரியன்தான் கட்டான்! பாயி!
முகட்டுக்கா வந்துவட்டான்? வெனியில் நின்ற
எத்தனையோ உயிர்க்கூட்டம்! எங்கே எவ்வாம்?
ஏகிலவோ? இறந்தனவோ? இவனா கொன்றான்?

பசிக்குணவைக் குளிகைகளாய்ப் படைத்ததில்லை!
பணத்தினையும் ஐசிகளால் பாய்ச்ச எல்லை!
விசித்திரமாய் ஏதேதோ படைத்துத் தந்து
வினைக்குதவி மாவிடரால் விரும்பப் பட்டாய்!
புசிக்கின்றேன், புதுச்செயல்கள் போற்றுகின்றேன்!
புயலிஅனைத் திடஎண்ணி அருகில் வந்தாய்
விசிக்கென்று வான்வெளிக்கே விரைந்து விட்டாய்
விஞ்ஞானி... வீரன்! விறதை செய்தாய்!

இயற்கையினை புரிந்துவிட்டேன் என்கின்றாய் நீ
என்றாலும் அஞ்சுகிறேன் உள்ளனக் கண்டு
மயக்குகிற அழகன்றி! மறுக்கவில்லை,
பயக்கின்ற மரணத்தாய் இரக்கம்இன்றி
பறித்திடுவான் நம்முறவைப் பாலம்! ஏனோ
வியக்கின்றாய் தம்பீ நீ வீரன்! அந்த
விண்ணுலக யாத்திரையை வென்றுவாபோ!

கடவுளே

கடவுளே ஏழைக் கவிஞன்நான், சொந்தக்
காரியம் ஆவதற்காக,
குடவையிற் பூவும், சூச்சி, தேங்காயும்,
கொண்டுளமக் காணவும் வந்தேன்.
மடையன் நான்! கோயில் மூலஸ்தானம்
மண்டபம் முழுவதும் தேடிச்
கடைசியில் 'கபடா' வீட்டையும் ஒருகால்
கண்களால் துழாவினேன், அங்கே....

பூட்டிய வீட்டின் உட்புறமாகப்
புன்னிய, உன்குரல் கேட்டு
ஒட்டினேன் கதலின் ஒட்டையில் விழியை;
உமக்கது தெரிந்திருக்காது!
நாட்டிலே, ஊரில் நடப்பதுபோல, நும்
நாயகி யோடுநீ இருந்த
காட்சியைக் காணப் பாவிநான் மூன்னை
கனதவம் செய்துளேன் போலும்!

உமையினை அடியார், ஓவியம் தோர்ந்த
உயர்கலை வாணர்கள், கத்தக்
கருமையன் என்றே காட்டியுள்ளார்கள்.
கற்பனை வற்றியதாலோ?
உமையவன்; கோயில் பூசகர் தமது
உத்தம மனையவன் சாங்கம்
அளமவதை நேரில் அறிகிலர் போலும்
ஐயனே! அவர்வெழும் பொய்யரி!

ஒட்டிலே பிச்சைஏற்றுமன் மதுரை
வந்தியின் கூவியாய்த்; தென்னன்
தீட்டிய பிரம்படித் தழும்பொடு வலுமைத்
தீமிலே வாடியநீரோ
நீட்டுகாற் சட்டை சங்கிலி மோதிரம்
நிறையவும் அணிந்திருத்தீர்! ஓய்
லாட்டரி எதுவும் அடித்ததா உமக்கு?
'எவ்'வினும் இறங்கிவிட்டேரே!

ஐயர் கோவிலுக்குள் மத்திரம் சொல்லி
அழைத்ததாம் களைத்தனர்; முடியில்
கையினைத் தட்டிப் பூசையை முடித்துக்
கட்டிகள் வந்தவர்க் கீந்தார்.
ஐயகோ! உமையை ஆருமே அற்ற
ஐயரின் அறையிலே விட்டு
பையனீர் நழுவுல் பார்த்தபின், திரும்பி
பாதையில் நின்றடை கொண்டேன்.

அன்று பின்னரே மாயினும் என்றன்
அலுவலைப் பார்க்கலாம் என்று
உன்னிடம்ஒடி வருகையில் தெருவில்
ஓர்பெரும் காரிலே இருத்தீர்,
அன்றுநான் அறையில் உம்மொடும் பார்த்த
அன்னையாம் 'உமையவன்' கூட
உன்னருகிருந்தான். ஐயரே காரை
ஒட்டினார் நாட்டியம் பார்க்க.

ஆகையால் என்றன் அலுவல் அன்றிரவும்
ஆவதா மில்லையென் றறிந்து
போகையில் யாரோ பொறாமைமில் ஒருவன்
'புதுப்பணக்காரன்' என்றும்மைக்
கேவலமாகப் பேசுதல் கேட்டேன்;
கிடக்கிறான்... மடையனை விடுவோம்.
ஏகனே! இனிமேல் என்றும்மைக்கான
இயனுமோ தயவுசெய் தெழுதும்.

•

1984

பாவம் வாத்தியார்!

வாழத் தெரியாமல் வம்புகளில் போய்மாட்டும்
ஏழைப் புலவர் பெருமானே; என்ன இது!
எகமியே ஸ்டீடா ஸ்டீடா கவனங்களோள்
பையிலுமாய் நிற்கின்றீர்! 'பல்கக்கோ?' நீண்டதொலை
தூரப் பயணம்போலி தொந்தரவே! - எங்களது
ஊரார் உமையிந்த ஊரைவிட்டே ஒட்டுவதற்காய்...
கல்முனைக்குப் போயலைந்து காகம் கொடுத்து 'சுரப்பிங்
செக்ஷனாய்' அண்ணாது சிந்தனையைப் போட்டுடைத்து

வெவ்வு முடியாது சோடித்த பிட்டிசத்தில்
சொல்ல வெட்கமே, என்னும் சொல்லாமலும்போக
ஒண்ணா திருக்கிறது! ஒம் அந்தப் பிட்டிசத்தில்
உண்ணாணை நானுமொரு கையொப்பம் போட்டதுன்மை!
ஏனென்பீர்? ஏதும் எனக்கே தெரியாது...!
நானுமிந்த ஊரில்தெடு நாளாக வாழ்கிறவன்.
போடென்றார் போட்டேன்!
நான்போடாது விட்டிருந்தால் -
ஒடென் றுமையேபோல் ஊரைவிட்டே ஒட்டிவிட்டால்...?

ஊரையே கழாக்கி ஊதிக்குடிக்கும் கைக்
காரியவர்! கைறிதையக் காகம், எடுபிடையான்,
ஏராளமான இனசனமும் உள்ளவர்கள்!
ஆரவரைக் கேட்பவர்கள்? ஆலயங்கள், கூப்பன்
கடைகள் அரசாங்க நன்கொடைக் காக
கிடைக்கின்ற சங்கங்கள் எத்தனையோ... அத்தனையும்
ஆண்டே அனுபவிக்கும் ஆகப்பெரியவர்கள்!
வேண்டியவர்! உம்மை விளங்காமல் வைக்கவேண்டு!

நீர்இந்த ஊர்க்கு நியமனம் பெற்றுவந்த
நேரத்தில் இவ்வூர் இருந்த நிலைமைகளும்,
ஆறேழே ஆண்டில் அடைந்த வளர்ச்சியையும்,
ஊரோடு கூட உணர்வேன்யான்; உண்மையில் நீர்
வாழத் தெரியாத வாத்தியார் தான் அண்ணே!

ஏழேழ் தலைமுறையாய் அம்முகிள கோயில்
மதியாய் உயர்ந்து நிற்கும் மாபெரிய காடு!
அதிலே உயர்க்கென்ன அக்கறையோ? பள்ளிச்
சிறுவரை விட்டுச் சிறந்தது நியவேர்
அறுத்துப், பிடுங்கி, அகற்றி, அம்மன்விதியினை
வெட்டை வெளியாக்கி
வெள்ளையனாய் கொட்டிலைத்தீர்.
புற்றுடைத்துப் பாம்புகளும் போக விடைகொடுத்தீர்
மாரியம்மன் நேர்த்தி மதுவாக ஆண்டுதொறும்
சாராயம், கொண்டு தருவார்கள், சான்றோர்கள்
ஆளபக்தி மாள்கள்! அவற்றையெலாம் - பூசாரி
ஆணையிடக் கொண்டுபோய் 'அம்மன் பரிசைங்கள்'
எல்லாம் மதுவெடுக்க என்றிருந்த காட்டையெலாம்,
தொல்லைமிகப் பட்டுவெட்டித் துப்புரவு செய்தீர்...!
அம்மன் உமது செயலை ஒருபொழுதும்
சம்மதியாள் என்பதைப்பூர்ச் சான்றோர்கள் நன்கறிவார்!
அம்மட்டுந் தானா...? அவசரக்காரன் நீர்!
கம்மா கிடவாய் சோவிக்குள் மட்டுமிதீர்!

கூப்பன் கடைஓர் குடும்ப நிருவாகக்
காப்பில் இருப்பதையும் கண்ணாள் பாமரர்க்கு
உள்ளபடி பண்டம் உதவா துதலினாக்கே
களித்த தளமாய்க் கடத்தலையும் - கண்டித்துப்
பேசி, அதைப் பெரிதாய் பெப்பரினும் போடுவித்தீர்!
வாசித்துக் கேட்டவர்கள் வாந்தினார்! வாய்திறந்து
பேசினார்... அன்றுமது லிட்டித் பொழிந்தகற்கள்

'வேசிகள்' என்ற பெயர் கொடுக்க... பாய்ந்துவந்தே
எங்கள் மனைக்கும் அரிபட்டி வீணாகச்
சங்கை குறைத்திருந்த சந்தியிலே விட்டிருக்கும்!

பள்ளிக் கூடத்தில் பகலிரவாய்ப் பாடுபட்டுச்
சொல்லிக் கொடுத்துச் சண்டையேற்றிக், கல்விமிகவே
நாட்டத்தைக் கூட்டி நயம்பவவும் துயக்க வைத்தீர்!
வீட்டுக்கு வீடு பிள்ளை வீசிப் பிடித்தீர்!
பெற்றார் தினங்கள் - வினையாட்டுப் போட்டி - மற்றும்
கற்றுலா என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தீர்!...
வாசிகளால், வளர்த்தோர் வகுப்புவைத்தீர்!
காசு வினையாட்டுக் காவலிக் காளைகளை
ஏசி, விவசாயம் - ஏற்ற தொழில் செய்யவைத்தீர்!
கூசும் படியாம் குணக்கேட்டைக் கொல்லுகிறீர்!
'நாடகங்கள் போட்டுரை நையாண்டி செய்கின்றனர்!
வாடா வெளியாவே வாத்தியனைப் பன்னுடைப்போம்!' -
என்றார் சிவந்தார் எழுந்தார்கள் போடிமக்கள்,
என்ன புதியம்! இளந்தாரிக் கூட்டமொன்று...
பாலன், அழகையா, பார்த்தன், சிவம், சாமி
வேலன், வயித்தி உங்கள் முன்னையநான் மாணாக்கர்
கூட்டத்திலிருந்து குதித்து வெளியேறி
வீட்டிலிருந்து கொம்பும் வீணர்களைக் கூப்பிட்டே...

'உண்மைகளை அறிய உறையும் சிறும்களை
சொன்னால் உமக்குச் சுருக்கென்று தைப்பானேன்?
பிள்ளையார் கோயில் பெயரில் பிறவூர்வாழ்
வள்ளல்கள், தானம் வழங்கும் வயல் நிறங்கல்
பெற்றுவந்த கோயில் பிராமணனைத் தன்னுடைய
கற்பால் வளைந்து கலியாணம் செய்தவனின்
சொத்தாமோ?... கோயிற் சுதந்திரமோ? குஞ்சியப்பன்
அத்தானும் மசமாவும் அண்ணாவும் தம்பியுமாய்ச்
சாப்பிடலா கூட்டுறவுச் சங்கக்கடை? சனத்தை

ஏய்ப்பதற்கா? இவ்வையது எல்லோர்க்கும் உள்ளதுவோ?
சாக்குவற்ற காசெங்கே? சாராய மையிறோ?
போக்கணம் கெட்டவரோ போடிமக்கள்? - சங்கத்துக்
கட்டிடம் கட்டவென்று காசுபெற்றீர் ஆட்சியிடம்;
எட்டுவருடங்கள், எங்கேயோய்... கட்டிடம்?
கம்மீடு, உழவுமெசின், கார், காணி, கையிருப்பு
எல்லாம் உமக்குமட்டும் எவ்வகையாய் எய்தினவோ?
ஏதினவகள்? ஏதினவகள்? எல்லாம் பகத் கொள்ளை!
சாதுக்கள் போன்றே சனத்துள் நடிக்கின்றீர்!
எல்லாம் எமக்கும் புரிகிறது! என்னர்களோ!
'பன்னுடைப்போம்' என்றெவரைப்
பண்புகெட்டுப்பேசுகிறீர்?
என்றாத்துக் கேட்டால் இன்னார், எதிர்த்தவரை;
ஒன்றும் வினங்காமல் ஊர்ப்பெரியார் யோசித்தார்!
அன்றிரவே பிட்டிசத்தை அச்சடித்தார்! - உம்மீதில்
ஒன்றிரண்டா குற்றங்கள்! - ஊரைக் கெடுக்கின்றீர்!
சாராயம் போடுவதே சத்தமிடக் காரணமாம்!
ஆரோ ஒருத்தி தொடுப்பு! அவள்பேர் பூரணமாம்!
ஆரையும் கண்டாம் அரசியலே பேசுகிறீர்!
காரணம் நீர்... ஆள்பெரிய 'கம்யூனிஸ்ட்' காரணம்;
மாணவர்க்கும் அந்த மனப்பான்மை ஏற்படுத்தி,
மானம் கெடுக்கின்றீர்... மாபெரிய போடிமக்கள்!

'ஏன்? என்னவற்றை விசாரித்து - இங்கிருந்தும்
ஏன் இவரை மாற்றல் இயலாது?' என்று
அமைச்சு முதல் கல்வி ஆலோசகர் வரை
உமக்கு நடவடிக்கை - ஒம்! உடனே வேண்டுமென
'இங்கிலிசில்' நன்றாய் இயற்றி இருந்தார்கள்!
சங்கிலிப் போடி குற்றச் சாட்டர், ...
அதைத் தொடர்ந்து
பத்தாண்டின் முன்பு செய்த பல்லன் கணபதியன்,

வத்தவக்காயன், வழக்கமொட்டை மூத்தம்பி,
பத்தினியன், குஞ்சன், பனையான், பலாக்கொட்டை,
பொத்துவிளாள் பொன்னன், பொருக்கன், நரைச்சிவி,
கண்டாரை வாவாட்டிக் கந்தன் முதலானோர்
கண்டபடி யாகவெல்லாம்
கையெப்பம்போட்டிருந்தார்

நானொருவன் மட்டுமுமை நன்பரே ஆதரித்தல்...?
வினாள் நுனார்ந்தேன்:
யிதி! யென்றேழுப்பயிட்டேன்!
மாற்றம் தொலைக்கோ? மனிதருள்ள ஊர்தானோ?
ஆற்றைக் கடக்கும் அவதிகளும் உண்டாமோ?
பள்ளி தளபடம் உள்ளதில்லக் கட்டிடமோ?
பிள்ளைகளும் அங்கு படிக்க வருவாரோ?
போக்கு வரவு பொருத்தும் இடமில்லையெல்
ஆக்கினைதான் ஐயோ! அதற்கென்ன போய்வாரும்?
நீதினயப் பற்றி நினைவார்க்கு நேர்வதிதே!
சாதிக்கு மட்டுமே சங்கைசெய்யும் எங்கனின்னர்!
நீர் உமது வார்த்தைகளால் நீதித்தீ மூட்டுகிறீர்
ஆர் செய்வான் நிரோர்.... அரசாங்க... ஊழியன்!

வாழப் பழகங்கள் வாத்தியார்! வையகத்தில்
ஆள்வோர் சிலபேரும் ஆளப் படுபவர்கள்
கோடிக் கனக்கும் குவிந்து தமை இழந்து,
பேடிசளாய்ப், பேயாய்ப், பிணமாய்க், குருடாகிச்,
சாராயத் துள்ளிகளில் சத்தியத்தைப் பூசிப்பார்!
ஆரான்டால் என்ன? அந்த ஆள்வோர் திருப்புகழைப்
பாடி நான் என்னுடைய பங்கைப் பெறுகின்றேன்.
கூடினால் தல்ல குடி - விருந்து கொண்டாட்டம்!
எல்லாம் சிடைக்கும் எனக்கு உமக்குமவர்
இவ்வையென்றா சொன்னார்கள்?
ஏனிந்தப் பொய்லாப்போ!

ஆராரோ அக்கிலியை அள்ளி விழுங்குகிறான்!
ஊரைச், களையிருக்க உள்ளல் உறிஞ்சுகிறான்!
காணாமலா ஊரை? கண்டாலும்... பேசாமல்...
மானமாய் வாழ மனத்தைப் பழக்கி விட்டார்!
நானும் அவர்வழியில் நானயமாய் வாழ்பவன்! நீர்
வினாக வம்பை விவகாரத்து வாங்கிவிட்டார்!

என்ன சிரிக்கிறீர்? எங்கிருந்தால் என்ன சுற்றார்
என்றோ? சரிதான் நீர் எப்பொழுதும் கூறுவதே!
'ஆளுமே அன்றி, அநியாமைக் கீழ்ப்படிந்து
ஆளப்படுமோ அறிவு?' அதோ பஸ்தான்!
ஏதுங்கள்; உள்ளே இடமும் இருக்கிறது;
வாருங்கள் ஐயா! வனக்கம், போய் வாருங்கள்

பயண காவியம்

அரசர்கள் தமது பெருமதிப்புடைய
இனியதான விடுதலைப் பொழுதினை
அனுபவித் திடுகிற அழகிய தீனியில்
அவதரித் ததைநினைந்து அகமகிழ் வடைந்தேன்
நவநவ நதிகள் கண்டேன்
நானதை அடைத்தும் நாட்கள் பலவே!

ஒரு நாள்
தனிமையில் கிடந்தும் நினைத்தேன்
ஒரு குரல் என்னுள்ளே கேட்டது
“தனிமையை இனிமையாய்த் தருக்கி
மகிழ்ந்து - கனிகளை நுகர்ந்தே
கனிகொள் தோழ
உனக்குமுன் பலர்
உனைப் போல இங் கிருந்தார்”

மனத்திலே குழப்பம் கனத்தது
கடனையும் கண்டேன்
தளர்வு கொண்டேன்
ஆயினும் அண்டையில் - கரையில்...
ஒடமும் ஒன்று!
பதிய நம்பிக்கை புகுந்ததா—
எழுந்து விரைந்து போய் ஏறினன் அதிலே.

பாயினை விரித்து கம்பினை யூன்றி
தோயும் தொடுவான் மீதினில்
திலவு கலங்கரை விளக்கமாய் விளங்கும் திசையிலே
கலத்தினைப் பரந்த் கடலிடைச் செலுத்தினேன்.

நடுவில்
பெரும் புயல் மூண்டது. என் ஓடம்
சடுதியாய் மறைந்த சலப்பாறையிலே
தட்டவும், சிறிதே தகர்ந்தது. அதன்வழி
சட்டென உள்ளே சலம் ஏறியது.

தீயினை ஒருமுறை திரும்பி
இறுதி ஆவலோ டுற்றுப் பார்த்தேன்.
ஆயினும்...
ஆழியின் நடுவிலே ஓடம்
அமிழ்கிற நிலையில்! அதன்மேல் யானே..

நடுக்கடலிடைபென் நாவாய்,
இவ்வண்ணம்— உடைப்படும்
என நான் உணர்ந்திருப் பேனல்...
புறப்படு முனம், ஒருமுறை புதிதாகத்
திருத்தியும் இருக்கலாம்.
எதற்கு மேல் அவசரம்!

மனக்கடல் குமுறி அழுதது. அதுசரி...
எனக்குமுன் பலரிதில் ஏறியும்
கடலைக் கடந்தனராமே யாயின்.
கிடந்ததே ஓடமிச கரையில் எவ்வாறே?

போனவர் புதுணர் புகுந்த பின்,
ஓடம் எனவர்களுக்கு?
எறிந்திருப் பார்களிக் கடலிடை!
திரும்பிய காற்றினை மீண்டும்
அடையவிட்டிருக்கலாம், ஆங்கு
கடையவன் என்னையும் கரைசேர்த்தற்கே!

ஒட்டையில் என்னுள் கால்களைக்
கட்டியும் அடைத்தேன்.
குனிந்து, உள்ளேறிய.
நீரினைக் கையினால் வாரியும் இறைத்தேன்.
ஒரிரு தணங்களில் ஓடம் நியிந்தது.
ஓடவும் தொடங்குதல் உணர்ந்தேன்.

நெடுங்கடல்
பாடிய மரணப் பாட்டொரு மட்டாய்
ஓய்ந்து ஓடுங்கி ஒழியவும், விரைந்து
பாய்ந்ததென் ஓடம்.
பயணமா? ஓடமா?
எது என் குறிக்கோள்? இதுமொருமுறை போய்
அதுகலினிடையே, அடிபட உடையலாம்!
புதிய ஊர் வளையிலும் போகவும் போகலாம்!

எது நடந்தாலும் என் இலக்கோ
இப்பால் அப்பால் இனித்திரும் பாதே!

கடிதத்தைக் கிழிக்காதே

முத்திரையை ஒட்டும்முன்
உறை கிழிந்தாய்,
மையூறி மோசமானாய்...
கசக்கியதைக்
கூடைக்குள் எறிவதாலே
சதம் ஒன்றே தட்டமாகும்,
பரவாயில்லை.

முத்திரையை ஒட்டியபின்
உறை கசங்கி
மையூறி
மண்ணாய்ப் போனாய்...
வெகுநேரமாகும்
அதைக் கழற்சிக் கொள்ள!

பொருள்போனாய்...
போகட்டும்!
பொழுதையுமா வினாக்கள்?

ஆதலினால்...
என் அன்பே!
முத்திரையை ஒட்டிய பின்
கடிதத்தைக் கிழிக்காதே!

முடிவில் ஒரு நாள்...

முடிவில் ஒருநாள் அவள் வந்தாள் என்
முதுமை கண்டே மிகநொந்தாள்!
நடை பாதையிலோர் அடிதுச்சிடவும்
முடியா நிலையில் முதுமை வடிவில்... தனியே
முடிவில், ஒரு நாள் அவள் வந்தாள்!

பசியோ டொருநாள் தெருவின் முனையில்
பயணம் செய்மோர் பகல் வேளையிலே,
களையோ டெனது ஏசுமான் உருவில்,
கடைநோக் கினிலென் உயிர்போக்கியவன்... பசியின்
முடிவில் ஒருநாள் அவள் வந்தாள்.

ஒருநாள் பனிமென் மலராய், மதியின்
உயரே அழகாய், அவற்றின் நறுவும்,
உருகும் மனதின்வழி போய், அவளை,
'உளையே தருவாய்' எனநின்றதுவும்... மறவா
முடிவில் ஒருநாள் அவள்வந்தாள்!

மலரா முகமா களை? யென்றறியும்
மனதோ டவளை அணுகும் பொழுதில்
அலரா நகையேன்? அதுவே விடையா?
அறியா தவவத் தொடுசென் நறுவும்... நினைவாய்
முடிவில் ஒருநாள் அவள் வந்தாள்

'கதை கட்டுரையாய் முடியாதவை; நம்
கனலின் பயண நுகரும் சுபநாள்
இதுவே எழுவாய்! எனநின்னுமிரே!
இவியாம் இணைவோம் இதயங்களினால்...' எனும் ஓர்
முடிவில், ஒருநாள் அவள்வந்தாள், என்
முதுமை கண்டே மிகநொந்தாள்!

•

முருங்கைக்காய்

பொதுசன் நூலகம்
மாழம்பாளையம்,
தேசே நேககங்கு பகுதி

கனநாள் கழிந்தொரு கவிதை காந்தது!
கோப்பியொன் றடித்தேன்;
கொப்பியை விரித்தேன்
கூப்பிட்டாள் இவள்?
ஏனோ? என்றேன்.

கதிக்குப்
புளியம் பழம்போல் நால்
வாங்கியிருக்கின்றேன்.
அதற்குள் வைத்துக்குழம்பு வைக்க
முருங்கைக் காய்தான் ருசியாய் இருக்கும்!
ஆதலால்,
அதோநம் வாசல் முருங்கையின்
உச்சிக் கந்தில்...
ஒன்று... இரண்டு... முன்று,
நீண்டு முற்றியகாய்கள்!
ஒருக்காய்... ஏறி
உகப்பி விடுங்கள்; என்றாள்!

மறுக்கலாம்...
மீண்டும் இரவுகள் வராவேல்!
அதற்காய் இளைந்தேன்;
அவள் விருப்பின்படி
முருங்கையில் ஏறி முறிந்து
விழுந்தேன்!

அந்தோ! வந்த அருங்கவி
இந்த அமளிகள் டெங்கோ மறைந்ததே!

•

1865

பொதுசன் நூலகம்
மாழம்பாளையம்

நீ

நானம் புதர்கள் கூனித் தீய
நகர்ந்து, சிறிச் சினந்து, தீண்டும்
கோண நாக பாம்பே, வாவா!
கொழுத்து கொழுத்து கொழுத்து தீயை!

ஈனப் பறவை தீனத் தொனியில்
எட்டுத் திசையும் சுற்றிச் சுற்றி
வானக் கடலில் முழுகித் தொலையும்!
வாவா நாக பாம்பே! வாவா!

அஞ்சிச் செல்லும் பறவையக் குழுவில்
அடியேன் மிகவும் சிறியேன் எனினும்
துஞ்சச் சிறிதும் துயரம் இல்லேன்!
தொடர்ந்து நடந்து படர்ந்து வாவா!

நீ, ஓர் நாளினிற் குறுவாய் என்னுய்
நினைவைப் பணியின் திகையிழைடி,
போய் எங்கெங்கோ பொழுதைத் தொலைவார்
பொழுதும் மறையும் பொழுதில் துயில்வார்!

மதுவின் பொழிவை மாந்துஞ் சிவபோய்,
மாதர் மடுவில் நீந்துஞ் சிவபோய்,
பொதுவில் ஏதும் புகழ்பொன்தேடிப்
புறநிப் பொழுதில் இளையும் சிவபோய்!

இதெனாம் உன்றன் வரவின் பயமே
எதிர்பார்த்ததுபோல் இழைநீர் திளமே
மதபோதகர்போல்மகைபோல் எரியின்
மடையே! உடைவாய்! அடைவாய் அடவி!

எழுவான் கரையின் இனனாயிற்று, நீ
எதிர்நான், ஒருநான் வருவாய் என்றே,
எழுதுங் கவிதை இதையார் நுகர்வார்?
சரிதீ, அவனுள் எழுவோன் அலவோ!

வெண்பஞ் சென்னுடல்; லேட்கை நெய்யில்,
வினங்கும் வெள்ளை துலங்கு முன்னம்,
உன்போல் உணர்வின் திரியில் தீபம்
ஒளிரும்! அன்கைப் பிழியும் கீதம்!

நாகம் போனும், நானும் தீயும்
நன்பர் காண நானப் புய்வி
போகும் புணர்வோம் தீயே வாவா!
பொங்கிப் பொங்கிப் பொங்கி..... வாவா!

•

1965

உறவு!

மரணித்துப் போனவர்கள்
மாணாகப் போடிப் பெரியப்பா,
நீர் ஓர் பெரிய மனிதர்தான்!
பெட்டி இழைத்தும்,
பிரம்பு பின்னால் வேலைசெய்தும்,
வட்டிக்குளத்து வரால் மீன் பிடிக்கக்
கரப்புகளும் கட்டி விற்றுக்
காலத்தை ஓட்டும் ஒருவழவன்.
என்றே நம் ஊரறியும்,
நேறிழுவரை.

பத்துநாள் தொட்டுப்
பகலிரவாய்ப் பாய்மீதில்,
எவத்தியமே இன்றி,
வயிற்றாடிபோடும்,
சத்தி எடுத்தும், வாய்
சன்னி பிசத்தியும்,
செத்தும் பிழைத்தும் கிடந்தீர்
கவரோரம்.

'எட்டுநாளாக இரணம் எதும்
குடலுக்குட் செல்லவில்லை'
எனஉறுதி உம்மனைவி வள்ளி,
புளுங்கம் அரிசலிந்த வெந்நீரை
அள்ளி உமக்குப் பருக்குகையில்
நீர் - அவளை.
ஐம்பது ஆண்டாய்
அனுபவித்துக் கொண்டதற்கும்,
ஒன்பது பிள்ளைகளை உற்பவித்துப்
பெற்றதற்கும்,
ஈற்றில் உமக்காய்
இரவு பகல் கண்ணிழித்து,
ஊற்றை அளைந்ததற்கும்
உம்குறையன் கேட்டதற்கும் ஈடாக,
ஓர்வார்த்தை யேனும் இயம்பாமல்
போய்விட்டாராமே!
புலம்புகிறாள் வள்ளியம்மை!

நாய்ப்பாப் பாடுமது
நோயிவவன் பட்டதுன்மை
என்றாலும்... ஓர்வகையில்
ஆனந்தம் வன்னிக்கு!
என்னவென்றால் -
தன்புருஷன் மாணாகப் போடிக்கும்
எத்தனைபேர் சொந்தம்! அதோ,
எக்கவுண்டன், எஞ்சினியர்
எவத்திய கலாநிதிகள்
வர்த்தகர், பேராசிரியர்
சத்தா சமுத்திரயந்தான் சாதிசனம்
என்பதனால்!

தந்திவிடைத்து
மிக நொந்துபட்டுவந்தார்கள்.
அந்தி வரைக்கும்எதும்
ஆகாரம் தின்னாமல் குந்தியிருந்தது.
குளறி அழுதார்கள்!

ஐந்தாறுகாரில்
இரவே ஊன்போய்விட்டான்
எத்தனைபேர் சுற்றியிந்த
ஏழைக் கிழவனுக்கு!
இத்தனைநாள் மட்டுமிது
யார்க்கும் தெரியாது!
உன்மையினைக் கண்டெங்கல்
ஊர் - விரைவ் மூக்கில் வைக்கும்
வண்ணம் மறைவாக வாழ்ந்தீர்!
இறவாமல்....

இன்னும் உயிரோ டுருந்தீரே யாமாசில்
என்ன வகையாய் அறிவோம் உறவினரை!
செத்தாலும் செத்தீர் நும்
செல்வக் குடும்பத்தைப்
பத்தியமாய்ப் பார்த்திந்தப்
பாரில் வழங்கிவரும்
உன்மை உறவறியும் ஊர்!

•

1956

தொண்டு

வெம்புமணல் உண்டுமிஞ்சி
வெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப்
பம்பும் மழைநீர், பயிரழிவு பண்ணுமென
அஞ்சிக், கமக்காரர்
ஆழியொடும் கூட்டிவிட்ட
குஞ்சி நீர் ஓடை
குறுமணலே வளந்திருக்கும்!

பாம்பாய் கடல்வரையும்
பாயும் அந்தப் பள்ளத்தில்
சாம்பிக் குருத்தும் சருகான வெள்ளைகைச்
சப்பி; வயிற்றைச் சலிக்கட்டிச் சாய்பொழுதில்
'அப்பாடா' என்று களைஆறும் பசுவொன்றின்
பக்கத்தில்வந்து பழகுமிரு காக்கைகள்;

வெட்கத்தை விட்டும்
விளரந்து பசுமீதில்
ஏறி இறங்கி, இருந்து, விளையாட்டில்
ஊதி உணர்ச்சியிவே
ஒற்றுமையைக் காட்டும்,

கடலையிலே வன்னார்
சலனவசையும் கேணி
வடபால், விழுதுன்றி
வாழும் வடக்கினையின்,
கூடுகட்டும் நோக்குடனே
குச்சுவகை சேகரிக்கப்
பாடுபடுகின்ற அண்டங் காகங்கள் தாமளவகள்.

கொக்கள் படை 'வெய்யங்க'

குழங்கேட்டுச் சாட்டை

விக்கக்கும் பகவாலில் தொங்கும் கருங்குழுவில்
கட்டாதவைகின்ற கண்டெருமைபோல் பேன்கள்.

கிட்டநெருங்கி மயிர்கோதி, வாய்ஊறிப் பேன்

குத்துகின்ற காக்கைக் குடும்பம்;

பொதுத் தொண்டில்

வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை

வாழ்த்தத் தகுந்ததுவே!

அப்பொழுதில் அப்பகலுக் காத்திரமேன் வந்ததுவோ?

சப்பளிந்துபோன வயிற்றைச் 'சடா' ரென்று

தூக்கி, வாய் தூக்கிச் சுழற்றி அண்டங் காக்கைகளைத்

தாக்கியது! கொம்பைத் தரைதோக்கித் தாழ்த்தியது!

காக்கையர் ஏதும்

கலையாமல் வேறுபறம்

நோக்கப், பகையாடு ஊர்

நோக்கி நடக்கிறது.

தொண்டுக்கு, நன்றி

துளியுமற்ற மாடிதென்று

அண்டங் காக்கைகள் அறமொழியே

உண்மையென எண்ணியதை ஒப்புளையில்....

காக்கைகள்

சொண்டுகளைப் பார்த்தேன்.

கருக்கென்ற துள்ளத்தில்

தொண்டுக்குக் கூவியளவ

கொண்ட பகவாய்மயிரைக்

கண்டேன். 'இதென்ன கனம்

தொண்டருங்கள் சொண்டுகளிலே!

என்றேன். சுடலையிலே ஆமைமரம் நோக்கியவை

சென்றமர்ந்து கொண்டேன்னைப் பார்த்துச் சிரித்தனவே

•

1936

அடிசடையா!

அடிபறை அடிபறை அடிசடையா - ஊர்
அரங்க! அரங்கவென! அடிசடையா!

அன்னம்போலத் தலையைமுன்னால் நீட்டு - கையை
அப்படியும் இப்படியும் காட்டு
முன்னும் பின்னும் காவைத் தூக்கி
உள்ளி யுள்ளித் தாளந் தீர்த்து

அடிபறை அடிபறை அடிசடையா! - ஒரு
அவசர மிளையினி அடிசடையா!

பாடை கட்டி முடியவில்லை ஆடு! - சனம்
பார்த்து நல்லாய் ரசிக்கட்டுமே ஆடு!
வாடைக் காற்றில் உளதுவெள்ளைத்
தாடி போனால் கவலையிலலை!

அடிபறை அடிபறை அடிசடையா! - அயல்
அறிக அறிகவென அடிசடையா

இறைச்சிக் கடை காரரிவர் சாது - லீசும்
எழும்புக்காகப் பெட்டைநாய்கள் வாது!
பொறுக்க வந்த நாய்க்கெலும்பு
பொறுத்த தற்குயர் பொறுப்பு?

அடிபறை அடிபறை அடிசடையா - இவர்
அறமும் அயவறிய அடிசடையா.
தங்க மென்றால் எங்கள் முதலாளி - தானத்
தருமத் தண்ணீர் நிறைந்து பொங்குங் கேணி
தங்கக் காகின் ஓரமாகக்
தங்கி வாழும் நீதி! தூசு

அடிபறை அடிபறை அடிசடையா! - இனி
அதிசயம் அதிகென அடிசடையா!

சந்திவரும் அதிசயத்தை நிறுத்து! - இவர்
சாதிகுலம் கொத்திரத்தை மறித்து
குந்திக் கெத்தி ஆடு; கொட்டு!
வந்த நாளார் காதில் முட்ட

அடிபறை அடிபறை அடிசடையா! - அவர்
அழகிய செயல்களை அடிசடையா!

குப்பை யோடு உண்மையையும் கூட்டி - பாவம்
கொளுத்த வென்றோ போகிறீர்கள் காட்டில்
எப்படிக் கொளுத்துவீர் மெய்
எரிக்க நின்று சிரிக்கும் என்று...

அடிபறை அடிபறை அடிசடையா - ஊர்
அரங்க அரங்கவென அடிசடையா!

பசையற்ற மண்

பொன் மெத்தைபோம்,
கால்புறையும் கடலோர மண்ணின் மடியில்
மலித்து விடப்பன,
புள்ளை மரமும், அடம்பும், பிரம்புகளும்,
தெண்ணை சிலவும்
ஒரு தேற்றாவும், காஞ்சரையும்.

கந்தருவர் வந்து காதலிக்க வாய்ந்த,
நிழல் செந்தாமர
பூத்துச் சிரித்துச் செழித்திருக்கும்!
வற்றல் மணலின் வடக்குத் திசையினிலே...

அற்ப கசத்தை அகன்று,
தவம் பூண்டு,
காலத்தால் ஊனம் களைய
எலும்பாகி, மூதத்தைத் தேடி,
முயலும் முனிவரர் போல் பற்றைகள்!
ஆடுகளின் பற்றுத் தளிர்க்கு மிடம்!

மற்றொருபால்,
தோணாமடுநீர் கசிந்து நிற்கும்,
பச்சைப்பசேல் ஓர்பகம்புல் வெளி;
பசுக்கள், "மொஞ்சு மொஞ்சு" சென்று
மூச்சங்கு வாசிக்கும்!

கண்ணா மரதிமுநீழ்.
கண்ணாடி நீர்க்களங்கள்!
வண்ணார்... துணிவெழுத்து
வாட்டுவார் வெவ்வெயிவில்

"வாழ்வுதேன்" என்றாரிம்
வாழ்ந்து. முடிந்து. புதுவாழ்வை அறிய
வருவோர்க்கோர் தத்துவம் போல்
வேம்பொன்று
பேய்க்காற்றின் வேகத்திற் கீடுதந்து
கூம்பிக், குடுமி களைந்து வரவேற்கும்!
முட்பற்றை ஒன்றடியை
முடி வளர்த்திருக்கும்.

குட்டைப் பேய்
வேம்பில் குதித்தேறும் ஏனிகள்போல்
பற்றையைப் பற்றிப்
படரும் பசும்பிரண்டை!

தெற்கில்,
சுருமை திரண்ட மணல் திட்டிக்,
ஊர்க்காரர் கூடி
உழுது, எருவடைத்து.
போர்க் கோவம் பூண்டு
பொழுதெல்லாம் பாடுபட்டுக்
கொத்திப் பரவி.
நெடுங்கோட்டில் குழிவெட்டி...
கத்தரிபோன்ற சிலகாய்கறிகள்
நட்டார்கள்!

கண்ணுக்கழகு
கடுகாட்டு மண்ணிலும் கண்டு
மகிழ்ந்தார்கள்; விண்ணர்கள்!
பளையற்ற மண்ணில் பசுமைபடைத்தும்.
வளையற்ற வாழ்வின்
வழியில் தொடர்ந்தார்கள்!
மாட்டெருவை உண்டு, மடுதீர் குடித்த.

பயிர்க் காட்டில்
பயன்விளைதல் கண்டார்கள், உண்டார்கள்!

நாட்கள் கிண்போய் நகர பரீர்
காமவேட்கை வெதுப்பில் வெதும்பி,
திறம்பெயர்ந்து.
பூவும் தளிரும்புதுக்கிளையும் தோன்றாமல்,
பாவம்
பயனெனோய்ப் பாவவயராய் மாறினா
பின்,
சாவாய்க் களவாய்க் சருகாய்
உதிர்ந்தன!

கூவும் குமில், வசந்தம் கொண்டுலா,
ஊரெல்லாம்
பூவாகப் பூத்துப் பொலியும் பொழுதில்.
உழவர் புதிய உயிர்பெற் றெழுந்தார்!

இளையான் ஒருவன்
இறந்தானாம் என்று,
வழமைப்படியே, ஊர்வந்திருந்து
வாய்க்கரிசி இட்டதிடுகாட்டிக்;
என்பதையும் என்னாது
தொட்டார் உழவர் தொழில்;
தொடர்ந்து முன்னேற
வையத்தின் வாழ்வாம் பயிரை
வளர்த்தெடுத்து
உய்ய உழைப்பார் உயிர்

பனிப்பாலை

பனிமழையும் குளிர்காற்றும்
பாதையெல்லாம் சலசலப்பு
இனியனவைய் எதுவுமினா
இருள் தாங்கும் பனிப்பாலை!
தனிமையிலே வழிநடக்கும்
இளவயதின் வழிப்போக்கன்
உனை வருத்தச் செய்திடலாம்!
ஒருகல், மேல் போவாயேல்...

குன்றிரண்டின் நோக்கீழே
குளிர்காய்ந்து செல்வ இடம்
ஒன்றுளது; தேடிப்பாரி
ஒடிநடபோய்விடலாம்!

பள்ளத்தை கண்டுபிடி;
சாம்பரினைத் தட்டிவிடு
உன்னிடமுன் கைத்தடியால்
உராய்ந்து கிளறிப்பாரி!
துள்ளுகிற நாய் நாக்கிம்
கொள்ளிகளை அள்ளியெறி!
பள்ளமெனாம் சிவந்தெரியும்
பனிக்குளிரும் தீர்த்துவிடும்!

வழிப்போக்கர்- பனி இரவின்
வாழையினைப் போக்குதற்கு
குளிர்காயும் குளிர்தெருப்பின்
அருகினிலே, தரியாத
வழிப்போக்கன் - மிகச்சிவரே
வந்து சென்றார் இவ்வழியே,
வழிப்போக்கர் மிகப்பலபேர்
இனிமேலும் வாக்கும்!

என்பதற்காய்க் குழிநெருப்பை
மூட்டிவிட்டே போவார்கள்
என்பதனால் என்றென்றும்
இந்த நெருப் பெரித்திருக்கும்
அன்புமள ஆழ்குழியுள்
அமைத்தடங்கி ஒளிர்வது போல்
இந்த நெருப் பிக்குழியுள்
எந்நாளும் அனியாது!

இன்று தீ குளிர்காயும்
இச்சிவந்த குளிர்தெருப்பில்
என்றேனும் இனும் ஒருவன்
குளிர்காயநேர்ந்திடலாம்

உன்போலவே, அவனும்
குழிநெருப்பை வளர்த்திடலாம்.
முன்னொருகால் ஓர் மனிதன்
மூட்டிகைவத்தான் இந்நெருப்பை,
கவ்னோடு கவ்பொருத்திக்
கடைந்து கனகானமெனாம்
தொல்லைபல பட்டலுத்தும்,
தோல்வி பல கண்டு கண்டும்,
எல்லையற்ற தன்னுழைப்பு
யானிளையும் தோற்றீற்றில்
எவ்லோரும் குளிர்காய
இந்நெருப்பை மூட்டிகைவத்தான்!

7836.5

'நானை வர இருக்கின்ற
ஏழை வழிப்போக்கன், வரும்
வேளை வரை குளிக்குள்ளே
நெருப்பிருக்க மாட்டாது!
வாழ்வென்று வருவோனை
வருத்துமித்தக் குளிப்பானை
ஊழென்ற காரணத்தால்
உண்ணுஞ்சக் சம்மதியேன்'

'கம்பளிகன், சப்பாத்து,
காலுறைகள் இருக்குமெனும்
நம்பிக்கை சிடையாது,
நாளளவரும் மனிதனிடம்!
அம்மம்மா கொடிய பனி!
அவன் மிகவும் துயர்படலாம்!
அம்மனிதன் சாவதனை
சம்மதிக்க முடியாது!

ஆகையினால்...இந்நெருப்
பணையாமல் எரிந்திருக்க
ஆகுதியாய்த், தன்னையே
அர்ப்பணித்தான் அம்மனிதன்!

போகின்ற வழிப்போக்கர்
குளிக்காய்ந்து நம்சுமைகள்,
'சோக நெருப் பெரிசு! எனச்
சொல்லியதில் வீகிறார்!

அவன் மூட்டும்தியாக நெருப்
பணையாமல் வளர்ந்திடல் பார்
அவன் மூட்டும் தியாக நெருப்
பணையாமல் நிமிர்ந்திடல் பார்!

•

1966

சுமை

ஊரில் விளைகின்ற இளங்கீரைவகை, தேங்காய்,
உழுந்தரைக்கும் கல் திருகை, உலக்கை, பழவகைகள்
சரவெங்காயத்தொடு முள்ளங்கி, மற்றும்
எண்ணிறந்த காய்கறிகள், இடியப்பத்தட்டு
காரி உதிரிப்பாகங்கள், எசக்கின், திரம் கருட்டு,
காயவைத்த மூவிவகை, கயிறு, கருவாடு
பாரப்பா சந்தையிலே பரப்பியுள் அந்தப்
பண்டங்கள் ஒன்றிரண்டா கண்டவிடமெங்கும்!

பூமிக்குள் விளைந்த பலா, புளுக்கொடியல், குட்டான்,
பொன்னணிகள், பள்தட்டுப் பாய்க்கடை களகு,
ஆமையறுக்கின்றார்கள், மற்றொரு பால் கேழி
அறுக்கின்றார்; மாடாடும் உரிக்கின்றார் மறவரி!
மாவிசங்கள் மச்சங்கள் தம்மலிலென் பார்போல்
மக்களுக்கும் எக்களுக்கும் மய்யுத்தம், தத்தம்
சாயிக்குச் செய்வதற்கும் சாமான்கள் தேடும்
கனத்தைப்பார்! இடமின்னவச் சந்தை பெருங்கூட்டம்!

கோமியுக்கு போகவென்று வந்தவர்கள் நாங்கள்,
கொண்டு வரவில்லையொரு காசேனும் கையில்!
ஆயினும் சந்தையினை ஊடறுக்கும் போதில்
ஆசையலை மோதுவதை யார்மறுத்தல் கூடும்;
தாயொருத்தி போகவிங்கு சந்தையிலே வாங்கத்
தக்க பொருள் ஏராளம் காகமட்டும் இருந்தால்...!
வாயிவெல்லாம் விளம்பரமே! வந்து செவி மோதும்,
வாங்குவதற்கே பணயில்லை! வாதம்பி போதும்

காககொண்டு வந்திருந்தால், கட்டாயம் நாமும்
காலத்தை சந்தையிலே கழித்திருப்போம் வீணாய்
பூசைக்குத் தாமதமாய்ப் போயிருப்போம் கதவைப்
பூட்டியபின் விட்டுக்குப் போயிருப்பார் ஐயர்!
ஆசைகளுக் களையாமல், விசியளையோடு
ஆலயத்தில் ஆண்டவனைப் பூசித்தோம் நேரில்
காக கொண்டு வந்தவர்கள் தோள்களிலே களமகள்
காணுகிறோம் எம்மையில் தூக்கிவையாது!

வில்லன்கள்!

பொதுமக்கள் நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.
விசேட பேர்க்காகப் பகுதி

மனையாளின் தோழி, மகனின்
மருத்துவமனையின் ஒருபாகம்,
நம் வண்டி நிறுத்துகிறோம்,
சுத்தம் சுமந்து,
சுவர்க்கம் எனத் துணங்கும்
முற்றத்தினிலே நடந்து,
திரும்பி,
மறுபக்கத்தில் ஓடும்.
பளிங்கள்ள தின்னையிலே புக்கோம்
ஒவ்வொன்றும் புதிய விளம்பரங்கள்!

செத்தவர்தன்,
இன்றுவந்து சேர்ந்தவர்கள்,
கூடுகளைச் சுத்தப்படுத்திச்
கருத்தோடு மீண்டவர்கள்!
இத்தனைபேர்
இத்தனைபேர்
இத்தனைபேர் என்றெழுதி...
மொத்தக் கணக்கும் முடித்த
அறிவித்தல்!

இல்லத்தரசி இடைவைய
வளைத்தபடி
செவிலைத் டையாகச் சிலிறைப்
பொட்டலங்கள் கையில்
அவளோ...
தன் கைப்பை விக்கிக்
கதையோடும் பேசின்றான்,
ஒவ்வொரு பெரிய
வளைவில் நடக்கையிலும்
ஒவ்வொரு பிரசங்கம்;
ஒவ்வொரு நோய்பற்றி!

அடேய்... இவ்வளவு கற்றவனா

என்மனையாட! நான்...?

மனையன்

அவ்வளவில் விட்டாளா...?

'அத்தான்...! அதோ... அவர்கள்

புற்றுநோய் முற்றிப்

புழுத்த சனம்!

ஆண்டவரே

இறந்த நான்மட்டும் இலை;

இனியும் இப்படிநோய் பற்றவிடேல்! என்மனம்

பணிந்தான்; கடவுளிடம்!

'கற்றவர்கன் பேசும் கதைபா இது...?

என்றேன்.

'சுற்றமென்ன கண்டென்னை கோபித்தீர்...?'

என்றவனைச், சுற்றே நிறுத்திச் சலித்தேன்

அடியம்மேய்!

"தோடியன்றாம்...

நீதான் நுண்கிருமி

நம்முடம்பில் பாய்விடுத்தல்."

என்று பகர்ந்தாய் சிறிதேழன்!

வாய்மை, எனின்

இந்த வையத்து மாணிடர்போய்...

'நல்லாரும், பொல்லாரும் என்றே

கிருமிகளில் இல்லை!

எல்லாம் ஒன்றே, இயற்கை

மரணமெனும்

நல்லதொரு சாந்திறை

மாளிகையில்

நாம் தோற்றும் விவ்வுண்கள்

என்றேன்

விழுந்து சிலித்தவனோ...

பொல்லாத ஆணையா போம்

என்றான்

போகின்றோம்,

•

1984

கவநு

அரசினர்தம் பெயரோடு

வசதிக்கும் அனந்தமுள் எவதய காலை

பிரசவிக்கும் அனறையின்முன்

விநாந்தையிலே, பேய்லரவும் பெரிதும் அஞ்சும்

இரயிம், நான் தனியாக

இருப்பதுவும் நடப்பதுவும் இரண்டும் கெட்டு

இனரந்தமுதும் வினரந்தோடா

மணிக்கண்டி இதுயமென் இழுவைப்பட்டேன்.

"விவ்வுண்புறா ஒரு நாளும்

மனத்தாது கொண்டுவிடல் இயலா" தென்றென்

நண்பனொரு முறைசென்ன

ஞாபகமாய் ஒடிவரும் 'நாலை' நோக்கி

என்புறா என்ன பெற்றான்.

இனியானா? பாண்டியனா? என்றேன். மெல்ல

ஒன்றுமிவைத் திருவாளர்,

உமையுள்ளே தேவையென்றார்; ஒடும்' என்றான்.

அவ்வளவில் அபசகுணம்

ஏதேனும் அன்மவதுவாய் அறியேன் ஆயின்

எவ்வளவோ ரகசியங்கள்

உலகத்திவி எழுந்துள்ளே ஒடி வந்தால்.

கொல்லவயிதழ், சாம்பற்றி

சனியாக நீகிடந்து குழறும் காட்சி!

இவ்வளவில் ஏதேனும்...?

இறைவா! நாம் இளங்குடும்பம் என்றே தொந்தேன்.

ஆதாரம் வழித்தோடும்
அனற்கொழுந்துவிரல்களினால் 'அத்தான்' என்று
காதோடும் கதை சொன்னாய்,
கவிழ்ந்துன்மேல்எனதுமுகம்சாட்டி நின்றேன்.
'ஈதோ நம் இனியான்! நான்
இனிப்பிழைத்தம் இலை' யென்றாய்! இவ்வை இல்லை
ஏதேதோ பேசாதே...
இனியாய்! நம் முதற்குழனி இதுவே அன்றோ!

தாயிலைக் கழறிநியென்றன்
குடல்பிடங்கித் தருவதுபோல் தந்தாய் கையில்,
பாவியத்திவ் தொடங்கி, இந்தப்
பந்தமும் மட்டிலும் நீ பாராப்பார்வை
வேலினும் போர் விழியானே
விளைத்தாய் பின்வேட்கை யோடென்னகைகள் பற்றி
நாயிரன்நு துண்டாகி
நன்டாசிப் போம்வாறு நசித்தாய், ஆமாம்...

முன்பொருகால், முதலிரவு:
முனைப்புந் உணர்வனையில் முழுகிநின்ற
என்னிடையே கிடப்பதற்கு
மிகநானி எழுந்தோட, எழுந்துன் கையைப்
பின்புறமாய்ப் பிடித்தபடி
பெரும்பிடிதான்! அதற்காகப் பெண்ணே, இன்று
உன்னுடைய வேட்கையெல்லாம்
ஒருபடியாய், ஒடுங்கியதோ! ஓநான்கண்டேன்

கண்மணி! நம்குழந்தைமிகக்
கவனமுங்கள் கண்போலும் காப்பீர்' என்றாய்,
உன்னுடைய நெடும்பயனச்
கவட்டினையென் உயிராக வளர்ப்பேன், ஆனால்
உன்மகனும் உனனப்போல
ஒருவனது மடியிலுயிர் விடுவானாமேல்...
என்னகருத் தோடிதனைச்
சொன்னாயோ? இனியான்! வரமகளே போலோம்.

•

1964

போக்கு

ஊரிலே பறை மேளம் ஒலித்தது
உன்மை ஒருயிர் போயது. அவ்வயிர்...
ஆரின் பொய்புடல் கொண்டிக்கு வாழ்ந்தது?
அறியும் ஆசை விடையைத் தெரிந்தது.
'பார்வதி' யெனும் பாட்டி உறவினன்
பாவம்! நீண்ட படுக்கையில் தோயுடன்
ஆறுதிங்கள் நொடித்து கிடந்தன
ஐய கோ ஒரு பொய்யுல கம்மிது.

ஒரு மகள் அவள் அருகிருந்து கை
ஒங்கி ஒங்கித் தலையிலிவ் மோதியும்
பொருமி என்ன பயன்? ஒன்றுமில்லை! ஆம்
போன யாரும் திரும்பி வந்தார்களா?
மறுகனம் பறை சேவிக்க வந்தது,
மரண ஓலம்ஊர் எங்கும் புகுந்தது,
உறவினர்க் கொங்கும் ஓலை பறந்தது,
ஊரும் வாசலில் ஒன்று திரண்டது.

கடனமக் காகச் சிவர்வந்து போயினர்,
காகக் காகவும் காதலிக் காகவும்
உடைமக் கான உறுதியைத் தேடவும்
ஒப்புக் காக ஒரு சொல் உதிர்க்கவும்
கடலை ஞானங்கள் பேசுதற் காகவும்
சொந்தக் கந்தம் உதறுதற் காகவும்
கடலைப் போலங்கு வந்து நிறைந்தனர்!
கோப்பி வெற்றிவை பாக்கை அருந்தினர்,
மற்ற பாளங்களும் சில வேளையில்
மறைவில் வைத்து வழங்கவும்பட்டன!

சற்றுநேரத்தின்பாட முடிந்தது.
சரி சரியினிச்சாய்ந்தபொழுதுதான்;
அற்றுபாமினதை, தூக்கிவை பாடலில்
சுறுசுறுப்பும் துரிதமும் சேர்ந்தன.
அற்று நெஞ்சுக்கல்லாகிய பேர்களும்கண்
கண் கசிந்து கலங்குதல் கண்டனம்.

மிரியையாவும் முடிந்தன; தேரர்களில்
கிழவிகட்டை நடக்குது பாரமாய்
உரிய ஊரில்விடைபெறும் நோக்கொடும்
ஊர் நடந்ததே ஊமையாய்; ஓர்சில
பெரியபுள்ளிகள் தாம் கதைபேசினர்.
பேளையர்க்கலை ஏன்? பெருந்தத்துவம்.
வெறுமையான வெளி: அதில் பாடலைய
வேறும்நூலவர் கைபற்றி இறக்கினர்.

எட்டடிச்சதை போளது பூயியில்
எங்கள் பார்வதிப் பாட்டி உட்போந்தனள்
"பட்டுப் போ" என்று கூறி அம்பட்டனாள்
பங்கு போட்ட கடைசி அரிசியை
இட்டனர் அவள்வாய்க்கை; கொள்ளியை
ஏந்தித் திறைத்தபின் சென்னியின்
முட்டியை உடைத்தான்மகன் அத்துடன்
முடிந்ததாகதை? மூச்சுவிடுகிறோம்.

பாட்டி இந்த ஊரில்மிகப் பணக்காரி;
மகனிடத்தே பாசக்காரி
கேட்ட வற்றைக் கேட்டவுடன் கேட்டபடி
வழங்கிய இக்கிழவிக்காக
காட்டியொரு சமாதியினைக் கட்டிவைத்தால் என்ன?
பிறர்காணப்பெரும்
போட்டவளின் பிறப்பிறப்புக் குறிப்புகளும்
முசுப்பினிலே பொறித்தாள் அமந்தன்.

நள்ளிரவு கடலையிலேநுரியொன்று
பிரசித்தம் நடந்த, பூயி
உள்ளிருந்த, மாண்டவர்கள் எல்லோரும்
சுவக்குழியை உடைத்துக்கொண்டு
கள்ளநரியாருளரத்த 'கவுண்மேந்துக்'

கட்டளையைக் காதிற் வாங்கி,
உள்ளத்தே பதித்தார்கள்; ஒவ்வொருவர்
முகத்தினிலும் உணர்ச்சிப் பொங்கல்

"இன்னொருத்தி புதிதாக எம்முலகம்
சேந்துள்ளாள் இவளுக்காக
மண்டபமொன் நெழுந்துளது மயானத்தில்
மகளாம் ஓர் மனிதப்பூச்சி.
இன்றுவரை இவ்வூரிலிருந்து எவரேனும்
புரியாத ஈனம் செய்தான்!
கண்டிக்க நடக்கு மொரு பொதுக்கட்டம்;
யாபேரும் கலந்துகொள்வீர்"

'காடேறி' அமைச்சரகைப் விடுத்திட்ட
கட்டளையைக் காலமனோர்
குடேறும் படியாகச் சொல்விவிட்டு
தரியன்ணர் சுதியில் கத்த
ஒடோடி மயானத்தில் உறங்குபவர்
எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தார்!
மேடேறி, குடியேற்ற மந்திரியாம்
வயிரவணர் முழங்கு தின்றார்!

'ஆசிரந்தப் பணக்காரி? அரசாங்க
வரியென்ற பேர்வைக்குள்ளே
பாரினிலே பலசுக்கு வியாபாரம்
பண்ணுவதாய் 'பாஷை'பேசி
ஊரிலுள்ளோர் பொருளை யெனாம் உறிஞ்சியதில்
உம்வாச உலகம் கண்ட
பேரகைசகி கானுக்கு மனையானோ!
பிணத்துக்கும் பெருமைச்சின்னம்!'

ளக்கடையில், மலம் நாலும், சகதிகளில்
நெருவோரம் சந்துபொத்தில்,
வாழ்க்கையெனும் சவ்ளவையிலே வறுமையெனும்
சட்டிக்குள் வதங்கும்மக்கள்
கூக்குரலைக் கேட்காது கோளாற்றைப்
பேசக்காது கோயில் கட்டித்
தீக்கடைந்து விளையாடித் தின்றலுத்த
தீவலனோ தெரியவில்லை!
'பசியென்று வந்தவரைப் பசியென்று

கருமம் படலங்களுள்ளே

'உசி'யென்று மிரட்டி, பின் நாய் கவனப்

பலகையையும் ஒருக்கால் காட்டி

அசிங்கமிவர் காணடி நம் அரண்மனையில்

படுதல்' என அருவருக்கும்

பிசங்கம் மனம் படைத்த தொரு பெரியவனோ

இவளுக்கேன் பெருமைச் சின்னம்

கட்டியுள்ள கந்தலிலே கண்ணாறகள்,

அதற்குள்ளும் கண்ணைப்பாச்சி

சட்டைக்குள் விம்மியெழும் சங்குகளை

அனுபவிக்கும் 'சான்றோ'ராசி

பட்டுனடையும் னாதலோனும் அல்லாமல்

வேறெந்த பருத்தி நூலும்

தொட்டறியாச் சீமாண்டன் தொன்மரயில்

வந்தவனோ துடுக்குக் காரி!

கல்விபெற வசதியற்று கலங்குகின்ற

ஆதிமாணல் கவனிக்காது

செல்லரித்துத் தின்னுகிற தேகத்தை

வளர்ப்பதற்கே தின்று தின்று

புல்லத்தர், வாசனைகள் பொதிந்துள்ள

தைலங்கள் பூசிப் பூசி

செல்லத்தை அனுபவித்த சீமாட்டியோ

இந்தச் செருக்குக்காரி!

'சாதிதூ நாயிரங்கள் சரிக்கட்டி,

நாமுயர்ந்த சாதியென்று

காதினிக்கப் பேசி, 'இதுகடவுளர் தம்

நீதியினை கருணையிடுக

நீதி'யென மெனியாரை நிஷ்டுரம்

பண்ணுகிற திணைவு சொண்ட

சாதிக்கு வாரீசாய் துள்ளித்த

பத்தினியோ சரச்ச் காரி'

'பேரரசை வெளிகொண்டு பிறர் நாட்டின்

எல்லையில் தம் படை பெருக்கி

போராடி, மனிதர்களைப் புழுவாகப்

பலிவிட்டு புகழ் சமைத்த

ஊராளும் நினைவோடே உலகமார்

தானத்தை உருக்குலைக்கும்

சீராளர் பரம் பரையின் செல்லியோ

இங்குதங்கும் சிலுக்குக் காரி!

ஆராக இருந்தாலென்? எம்முலகின்

சமரசத்தை அழிக்க வந்தாய்

போராட வேண்டியதெம் பொறுப்பன்றோ!

எல்லோரும் புறப்படுங்கள்

தீர்மானம் இதுவென்று வயிரவனார்

சுபயினிலே தீயைக் கக்கி

பார்வதியின் சமாதியினைப் பார்த்துத்தன்

ஆத்திரத்தைப் பல்லில் தீர்த்தார்.

'விண்வெளி சென்றவன் யாரோ

பழைய விதி துரத்த

புண்ணிய பூமி புகுந்தவன் என்றே

பொறுத்திருந் தோம்

சண்டாளிக் கிந்தச் சமரச

பூமிச் சமாதியினை

உண்டாக்கி னானை உடனே

நொறுக்குவம் உண்மையிதே!

என்று சுபயில் இருந்தோர்

குமுறி எழுகையிலே

ஒன்றும் அறியா தவன் போலப்

பார்வதி ஓடிவந்து

நின்றாள் சுபயின் நடுவே;

எக கூப்பி திகழ்த்துகிறான்,

என்றன் அருமைச் சகோதரர்கள்

உளர ஏற்றிடுவீர்!

மன் எமது நயனுணவு மாணிகையும்

அஃதே; வீண் என்னம் கவலையிவோ

இய்வையெனும் தொல்லையினை

சூரியனே எங்கள் கசத்துக்கு

வாய்ந்த தொரு போர்வை;

கடனைப் புழுதியெங்கள் பட்டாடை!

எவ்லோர்க்கும் ஓர் உணவு
எவ்லோர்க்கும் ஓர் உடையே
எவ்லோர்க்கும் ஓர் மனையே
எவ்லோர்க்கும் சாத்தியியிகே

அண்ட வெளிக் கப்பாலும்
அப்பாலும் நம்முலகம்!
சண்டாளர் அண்டாச் சமரசத்தின் பூயிவிதம்;

இந்த உலகம் இவிய புது உலகம்
விந்தை உலகமிது வீண்பெருமை அற்றதென்று
சாவதற்கு முன்னாலே சத்தியமாய் நாளறியேன்
காலிவரும் போதந்தப் பாலியரும் கூறவில்லை
மன்னிப்பீர் என்றன் மகன் செய்த இச்செயலை
உண்மை அறியா உலகத்து வாழுகிற
பிள்ளை! தனிக் பெருங்கோபம்;

வாருமென்பின்
நள்ளிரவே கட்டிடத்தை நானே உடைத்தெறிவேன்
அங்குநான் வாழ்வில் அணுபவித்த அத்தனையும்
உங்களுது சொற்பொழிவில்
ஊதிவரக் கேட்டேன்! பொய்
கட்டுக்கதை மன்று; கண்முன் நடப்பவைகள்
'பட்டாங்கில் உள்படி' யென்று
பாட்டி சொல்ல...

கூட்டத்தில் நின்றிருந்த கோடாணு கோடிப்போர்
கேட்டு மகிழ்ந்தார்; கிழியினைத் தோள்களிலே
தூக்கி எடுத்தன்பு தூக்கி குதிக்கிறார்!
தூக்கிச் சமாதி தகர்த் தெறியப் பட்டதங்கே!

ஆனாலும், பாட்டி மகள்
அன்பின் திறமறிவான்
போனாலும்... ஈது புதுப் போக்கு!

தென்பொடு நட

என்னொடு நீவரால் முடியாது!
ஏனெனில் நீயொரு பிடிவாதம்!
கண்மணி உன்நடை காணாது,
கவிதைபின் நடையினில் தாணாது,
என்னொடு தொடர்வது இயலாதோ?
இளமியிடை ஓய்வதை முயலாதே!
உன்னொடு தான்வரல் அழகேதான்.
ஓமடி நீளரி; உணர்வேன் யான்!
என்னிலும், ஒளியொடு நடைகொண்டோம்,
இருளினிட ஒருமுறை அடைவாளேன்?

உள்ளழில் நடையினி உதவாது
ஊர்வதை விடு நட மகிழ்வோடு!
பின்வரும் மனிதர்கள் வருவார்கள்.
பிழையிலே அவர் நடை! அடியேய் உன்
கண்படு தொலைவிலில் அவரோது?
கட்டியும அவர்தொலை! களையாது,
தென்பொடு நடகிளி; ஒளிவீடு,
தென்படு கின்றது தெரியாது?
அன்பொடு தொடர்பவர் அடையாமல்
ஆரடி அதனுளும் உறைவார்கள்?

விடைதாருங்கள்

மானவ மணிகாள் ஐயா
மலர்களே! எனக்காய் வீணில்
ஏனழகின்றீர்! உம்பாய்
இருப்பதே வீருப்பமா? முன்
போன என் உபாத்தியாயர்,
போம் பொழுதுமையே போல
நானழு ததவும் உண்டு
நயமுமுன் டழுவதாலே!

ஏனெனில் எங்கள் ஐயா
ஏசுவே ஏசார் என்போல்
ஆனந்தம் பிறத்ததோ, பின்
அவரும் எம்போலவாகி
கூனுவர் கிழவியாகி
குறிலைப்பார் வேடனாகி;
மானெனத் துள்ளிக், காட்டில்
மயிலாகி நடனம் செய்வார்

பெரியையா கிழவனாகிப்
'பென்சு' னில் போக எங்கள்
அரிவரி ஐயா சுப்பர்,
பெரியையா மேசை நீதித்
பிரம்போடு போய் உட்கார்ந்தார்!
பரிமளம் 'ரிச்சு' அன்தொம்
பரிதாபம் போக்க வந்தாள்

கப்பையா ஐயா கூடச்,
ககலின மீனில், தெற்கே,
விற்பனன் ஒருவன், வைத்திய
விந்தையை அறியப் போனார்
அப்பொழுதான, காலி
ஆசனத் தென்னை, கந்தோர்
'அப்பொயின்ட்' பண்ணிற்றப்பா!
ஆகையாற் பீரிய வேண்டும்

பதனியில் உயர்வு பெற்று உம்,
வாத்தியார் பிரியும் போது
எதற்காக அழுகின்றீர், என்
இனி கண்மணிகாள்!
அதற்கென்ன? நீங்கள் மட்டும்,
அரிவரி வகுப்பே என்றும்
சதமென இருப்பீரோ? மேம்
வகுப்பேற்றம் பெறவே செய்யீர்

புதியமானவர்கள் கையில்,
புத்தகம் சினை வேட்டோடும்
அதிர்வெடி அழுளையோடும்,
அரிவரி வகுப்பில் வந்து
குதிர்வார்! நீர் வேறு, வேறு
குறிக்கோளில் பிரிதல் ஈங்கு
விதியெனில்... லிலக்க அன்பின்
விழிமழைக் காற்றல் ஏது?

அழுளையை நிறுத்தி, உங்கள்
அரிவரி ஐயா தான் போம்
பொழுதிலே மகிழ்ச்சி பொங்கப்
புன்னக அரும்பி, உம்மை
அழவழ அடித்த கையின்
அஞ்சலி ஏற்று, வெள்ளை
உளத்தினால் விடைதாருங்கள்!
ஊமையாய் விடைதாருங்கள்!

துயில்

'இந்த உலகில்
இருந்தசில நாழிகையில்
எந்தச் சிறிய உயிரும்
என் ஹிம்ஸையினால்
நொந்தறியா...
யாதும்என்ன தொந்தறிலை' என்கின்ற
அந்த இனிய நினைவாம்...
அலங்கிர்த்த தாண்டிடுக்கு
என்இதயம் தீர்து...
பழம் பிசைந்த
பாங்கொஞ்சம் ஊட்டப்
பருகி, அதைத் தொடர்ந்து
கால்நீட்டிப் போர்த்தேன், என்
கம்பனியான்.

தாயாட்டில் மாஸாகி
என்ன மறந்து துயில்செய்யில்... வீண்
ஒப்பாரி வைத்திங்கு
உலகத்தைக் கூட்டாதே!

அப்பால் நடப்பை அறிவேன்
அதை ரசிக்க
இப்பயலை மீண்டும்
எழுப்பித் தொலைக்காதே!
தப்பாக எண்ணாதே
தாழ்ப்பாளைப் பூட்டிவிடு!

பொதுசன நூலகம்
மாநாட்டகம்
வினாவுண்ணன்
வினாவுண்ணன்

மேனங்கள் கொட்டி என்றன்
மேட்டிகமையைக் காட்டாதே!
தானம் மொழிந்து
தடிக்காதே! என்பயன்
நீள வழிக்கு திய
பாவாடைதூவாதே!
ஆழம் அகலம்
அளந்தெதுவும் பேசாதே!

மோனத்தில் உன்உணர்வை மொண்டு
இதயநெடும் வாளத்தில்
நீ தீட்டி வைத்திருக்கும்
என்ஹுடைய நீள உருவை
முழுதும் வடித்தெடுத்து
மீளினிழியில் இட்டு வினக்கேற்றி
தொட்டிலில் நம்
காவியத்தைப் பாடிக்களி!

பின் இயற்கையொடும்
சாவியவை என்னிச்சிரி.

•

1964

வழி

தமிழ் :

யாழ்ப்பாணம் தம்பி நீலிர்?
நய்க்கைக் குட்டிப் பையன்
பாரதி சாயலோடென்
பாங்கிலே வந்தீர்....

முலவர் இருவர் :

தாயைச் சீர்செய வந்து நிற்கும்
செஞ்சொல்லார் உழவர் யாங்கள்

தமிழ் :

பேரென்ன? பெரியோன் சொல்க
பின்சொல்க இளையோன் தீயும்

அறவழிப்புலவர் :

சீர்தனை அறியார் ஆழந்த
சிற்தனை சிறிது மில்லார்
பேர்பெற நினைந்து செய்யுள்
பிண்டமே செய்யும் பித்தர்
பாரதிபெயரை ஏதோ
பட்டத்துப் பின்வால் போலக்
கோரமாய்க் கட்டிக் கொண்டு
கொலைசெய்க் கண்டேன் தாயே!

சாவதா நீ, இப் பொல்லா
சகுனிகள் சூதாட்டத்தால்?
நேவதா இலக்கியங்கள்?
நொய்வதா மரபும் மாண்பும்?
காவல்செய் துன்னை என்னும்
கன்னியாய் வாழச் செய்யும்
ஆவலால் வந்தேன்; என்மேல்
'அறவழிப்புலவர்' அம்மா.

தமிழ் :

வந்தணம் மகனே! நீயேயார்
வரசனி போலும்! யாப்பும்
முந்தையர் வழியும் தேர்ந்த
மொழியறி புலவன் போலும்!
சிறந்தக்கும் செவிக்கும் சேர்த்துத்
செப்புக் கவிதை கேட்போம்.

அறுவழிப்புலவர் :

சுந்தனைத் தொழுவேன், ஈங்குள்
காய்களைத் தொழுதேன் அம்மா!

இரவின் நோய்

புனமுருக் குதிரித்த புன்புரை மவராம்
தினவூர் பசுவை பரந்து, திருவுறை
முன்றிலே வெள்ளை முறுவலை நாவிக்
குன்றி மனியார் கொழுமணல் கரத்த
திலவுமிழ் அழகின் நித்திலம் பொலுக்கி
தலைவாயிற் குவித்துத் தெருவினி வாடுமென்
மதலை, தின்தலைவன் மலர்செஞ் சீதடி
புளைய நீங்குமுன் பொலிவழி பசப்பே!
'மூடலில் முதல்வன் மூடிவினைப் பிரமன்
முடுகின்' எனப்பொய்க் கரிபகர் முள்ளுறு
தாழையின் நிழித்த மடலமர்ந் தேங்குமில்
வேழையும் நீங்குவன் கொல்லோ?... இளைய
காலையிற் பரிதிக் கவைநூன் கருதிற
வேலைக்குமரியின் வீங்கலைக் கொங்கை
மீதினிற் பதிகும் ஏதிற்றகக்குறி
கண்டெனம் நினைந்து காமற் துடுப்பாய்
வெண்டுகர மகர வேளையைக் குடைத்து,
பறந்து புலம்பன் பாக்கம் வந்தே
இறங்குவாராயின் நீங்கும் இன்னே
கடருமென் விளமுலை பசப்ப
இடர்செயும் இந்த இரவின் நோயே!

வினாச வேசியர் மனைக்கே

ஏந்தை நமது வதுவை ஞான்று
தந்ததீம் பழனம் விளாந்தும் வெறுத்து
உந்திக் கழியின் ஒரு தண்டினிலே
அத்திக்கமலம், ஆம்பல் சுவனை
மண்டிய காதல் ஒண்டொடிப்பரத்தை
வண்டலின் வயனவக்கண்டு, சிவநாள்
உழாமையின் பாசி படர்ந்தநின் ஏரால்
உழுதுநீர் பாய்ச்சி உழக்கவும் தெறித்த
சேறுமார்பிடைச் சேவும், அதுனல்
நாலும் நறுவிரை நம்மில் திளைத்து
பொங்கவும் ஒன்றும் பொய்யறி யாய்போல்
எங்கெய்தினையோ? இதுவரை எங்க்காய்
உறுதுளை விழித்து, ஏனையில் மகன்துமில்
துறந்தெழுந் காலை தூரமென்றெண்ணி
உதையினும் உதைகுவன் அதனால்
வினாகறின் பிரிய வேசியர் மனைக்கே!

அணுகுண்டு வெடித்தது

திமிரெழக் கொம்பினில் மண்பெயர் எருதென்
'அமரிகை' யற்ற அணுவறி புலவோர்
அணு-ஐவ வாயுனின் திறவறி பெருட்டு
குணதிசைக் கடலில் குண்டுகள் பொழிய
வின்பட வெடித்து லிரிந்த கரும்புகை
கண்டுகார்வந்ததாய்க் கணிகையாம் முல்ளையும்
'களுக்கென' நகைத்துக் குலுக்கி மினுக்குவன்
பழுக்கக் காய்ச்சிய சூறிகடு கோல்படத்
துடித்துத் துடித்துத் துள்ளும் முயல்போல்
அடித்துக் கொள்ளும் நெஞ்சை
ஆற்றிட நாளையே அவர்வரு வாரே.

கொழும்பு வேண்டாம்

கொங்கையில் கழன்ற சங்கர் எயிலுகள்
செங்கையால்தடவகி சூங்குமல் கொதியாக்
கன்னத்துருளும் கண்ணின் துளிகள்
அன்ன ரயினி'ன் சிவப்பு விளக்குகள்
மின்னி மின்னி திளை "ஊர்போ"
என்னவுங் கேளா தேகிடத் துணிந்தனை
மொழிவெறி பென்னு மிழிவுறு வாளிம்
எனியார் உயிரையும் வழியில் பறித்து
கவரும் பொருளில் கள்ளுண் பொய்மைக்
கவறாடுகளார்; கனிலொன் றறியார்
செத்தவன் பிணத்திலும் குத்திக் குடையும்
பித்தர் வதியும் பெருஞ்சுரம் கடந்து
உத்தியோகம் உவந்தனை
கொற்றவ தயிர்கறின் கொழும்புச் செலவே!

அட்டைக்கடிக்கே அஞ்சுவள்!

மாவலி வழிந்து மவிவளம் சுரக்கத்
தேயிலை 'நப்பர்' செழிக்கும் வெற்பு!
அயலவர் நினைவையும் தன்னையும் கட்டி
'லமினெவாம்' தூற்றும் அலர்க்கிவள் அஞ்சாள்
வளரமின் நிவந்த பனிப்புசார் சூழ்த்து
விஹரினனத் தடுக்கவுமேலையின் பிளந்த
கட்டைகள் காவில் இடறவும் அஞ்சா
'நன்'னென்யாமம் நஞ்சிருள் புகுந்து
களின்னபோலும் சுரந்துவந் தன்னாயால்
உயிரினும் இவன்பாய் உனக்குறு காமம்
பெரிதே! யாயினும் பேதை
அட்டைக்கடிக்கே அஞ்சுவள் மன்னே!

இருந்தும் இரத்தல்

மரணப் புதைத்துப்பொய் மாய்மாவம் பண்ணத்
தரமற்ற தில்லைத்தமிழ்.

ஆறு புகுந்தேநீள் ஆழி நிறைவதுவாய்க்
கறுவதில் உண்டே குறை

விட்டிற் புதிய விஸையாந்த 'கார்' இருக்க
நீட்டுறளட கொள்வாயோ நீ

தாய்ப்பால் விடுத்தத் தகர்ப்பால் ஊட்டுவதாய்
சேய்க்கென்ன லாபமெனச் செப்பு.

கடலன்னசெவ்வம் - கனிதைப்பொன் வைத்து
'இடு'வென் றிரப்பாயோ? ஏன்

இலக்கணத்தைக் கையாள ஏலார் லசனம்
புதுக் கவிதை யாமோ புகல்?

காலால் நடப்போனைக் "கையின் தவழ்" என்னும்
ஏனாமை ஏனோ எமக்கு?

யாப்பு வாழ்க!

பண்டேயச் சத்தம் பமின்றோட
பல்வே நணிகள் நீசூடி
வண்ணம் நூறு தாங்கிவழி
வந்தாய் வாழி யாப்பே நீ.
வண்ணம் நூறு தாங்கிவழி
வந்ததென்ளாம் செந்தமிழின்
கன்னித்தன்மை அழியாமல்
சுப்பாய் வாழி யாப்பே நீ!

பண்டெம் பூட்டன் அகத்தியனார்
படித்து ஆய்ந்து புதிதாய் நூல்
கண்டான்; அதற்கும் முன்பாட்டில்
கலந்தாய் வாழி யாப்பே நீ!
கண்டான் அதற்கும் முன்பாட்டில்
கலந்தாய் யேனும் கவிதைமீல
இன்றுவரையும் மரபோச்சி
இருந்தாய் வாழி யாப்பே நீ!

தொகுத்துச் சென்றான் தொல்காப்பியன்
தொடர்ந்து வந்த பர்காப்பியன்,
பகுத்துச் சொன்னான் அதனாலே
படர்ந்தாய் வாழி யாப்பே நீ!
பகுத்துச் சொன்னான் அதனாலே
படர்ந்தாய் அவரைப் பின்பற்றி
வகுத்தார் காக்கை பாடினியார்
வளர்ந்தாய் வாழி யாப்பே நீ!

காப்பியன் வழியில் பாடினியார்
கண்டு போற்றப் பின் சமணர்
யாப்பார் உன்னைக் காரிகையாய்
நயந்தோம் வாழி யாப்பே நீ!
யாப்பார் உன்னைக் காரிகையாய்
நயந்தோம் எனினும் நாளெல்லாம்
மூப்பால் அழியாமுது சொத்தாய்
முகிழ்த்தாய் வாழி யாப்பே நீ!

புதுமைப் படைப்பு

ஊருக்குள் யாவரும் பின்னகல்
பெற்றார் உறுப்பமைய
பேருக் கெனினும் ஒருபிள்ளை
தாங்களும் பெற்றெடுக்க
ஆருக் குலவியில் ஆகை
இனவயாம்? அதைவிடுவோம்;
ஆறுக்கும் சற்றே அதிகம்
திரும்பும் ஆகியின்றே.

ஆதாமும் ஏவாள் அவளும்
பிறந்த அதுமுதலாய்
ஏதேனும், பிள்ளைபெறுவதில்
மாற்றம் இருந்ததுவோ?
பாதாதி கேசம் வளர்ப்பில்
படைப்பில் பழமையால்
பூத உடலில் புதுமை
எதுவும் புருந்த துண்டோ?

இதையுண ராமலென் இல்லான்
மலையென் றேசிவனசக்
கதைகள் பரப்பு வதன்றி
புதுமைக் கருத்தறிவார்,
அதையெண்ணி ஏங்கி அமுதவள்
ஓர் நாள் அருகியெய்திப்
புதையல் கிடைத்ததென் றாள்வயி
றோங்கிப் புடைத்ததுவே

ஏழெட்டு மாதம் கழிந்தொரு
சரம் இரனினியே
"மாண்டடுமோ" என இல்லாள்
புலம்பி மறதிசொல
வீழட்டு மென்றொரு பூசாரி
வெற்றிலை ஒதியதால்
பாழ்ப்பட்ட பூமியில் பாலம்!
பிறந்ததெம் பாலகனே.

கறுப்புத்தான் பிள்ளை அதற்கென்ன?
கைகளும் காலுயில்கலை
பொறுப்புத்தான் இம்மாதிரியோர்
புதுமை புவிவினாக்கு
வெறுப்புத்தான் எங்களின் வீட்டில்
பழைய விழங்குங்கூடும்
உறுப்புத்தான் முக்கியமா? இதற்
கூள்ளும் உயிருளதே

பிள்ளை பெறாத மடலென்
றேபிறர் பேசியெமை
என்னி நகைக்கா திருப்பதற்
கேனும் இருந்திட்டும்!
பிள்ளையோ பிண்டமென் றாலும்
புதுமை பெரியதுதான்!
தள்ளி இருமூய்! இடம்விட்டு
யானும் தகப்பனின்றே!

புரவலர்

"கொய்து தலையைக் கொடுபோய்" என் தம்பியவன்
கையிற் கொடுபொன் கனக்கவரும்
செய்"யென்று
கூறிக் குமணன் கொடுத்தான் உறைவாளை
ஆறிவிட்ட செய்தி அது; ஒருநாள்
காரைவிட்டு
வந்த களவான் "வசனத்தில் பாராட்டுத்
தந்தால் பிழைக்கும் தமிழ்மரபே
கிந்தாரும்"
என்று குறிப்பும் எழுதிக்கொடுத்துவிட்டுச்
சென்றான்; புதிதாய் திறக்கின்ற
பன்றி
இறைச்சிக் கடையை இனியவோர் வந்து
திறப்புவிழாச் செய்கின்றார்; செல்வரி!
சிறப்புக்களைப்
பாட்டாகக் கட்டித்தான் பாராட்டவேண்டு" மெனக்
கேட்டார் அதற்கென்ன சிட்டியில்
"மூட்டு வரும்
பாடிக்கொடுத்தான் பணமேதும் வந்திடலாம்
வாடிக்கைக் காரருக்கே வந்தவுடன்
சோடிப்ப
தின்னை; என்னும் இதுநாளில் நம்பிழைப்போ
'டம்'வதனால் கொஞ்சம் ரசமாகச் சொல்லுதற்குத்
தெண்டித்து நல்ல திறமாகப் பாடிவிட்டேன்!
அன்றைக்கே சென்றேன் அவரிடத்து
தள்ளியொடும்
தந்தேன்; கவினயத் தடியால் அளந்துவிட்டு
"சந்தோஷம் மாஸ்டர்சரி" யென்றார்
அந்த
அமுணன் தமையன் அடிமுட்டான்! இந்தக்
"குமணன்" கொடையே கொடை!

அடுப்பும் விடுப்பும்

“எப்படியிப் பிள்ளை திருவிழா வெல்லாம்
இருந்தது?” - “வெண்கலம் பொருட்கள்
இப்பொழுது தாசினர் ஏற்றிய வரியில்
ஏறின விளைதலை மேலே!”

“அப்படியா? பெரும் அக்ரமம்! அதுசரி...
அடுப்பிலே கறி - அதற்கிடவே
உப்பொரு கரண்டி தாமகன் கடனாய்
ஒன்பது கரண்டித் துடனே!”

“அடுப்பிந்த நேரம் அளனந்து போய்க்கிடக்கும்
அதைமறு படிக்கொளுத் துதற்கும்
நெருப்புண்வ இந்தப் பொச்சிமட் எடக்குள்
நேரமா யிற்றினி அவரும்...”

முடுக்குவாள் வந்து முணுமுணுப் புடன்! ஆ...
மூட்டவே இவ்வையா அடுப்பு?
அட்ட டேய்! தீங்கள் களையிலே எடுத்து
அருந்துதல் வழக்கமோ?” - “இவ்வை”

“சுவரிலே பதித்த ‘சுவிச்’ சியை அழுத்தச்
சேரெறலாம் கூறியெலாம் சமைக்கும்!
அவசர மாகவும் ஆக்கிடும்! ‘எவென்றிக்’
அடுப்பிது தெரியமோ ஆச்சி!”

“சிவசிவா! என்ன புதுமைகள்!” “இறந்த
சீவனை எழுப்பவும் உலகின்
நவநவ ஆய்வுகள் நடக்கிற தாச்சி!”
“நான் வரு கிறேன்டி மகனே!”

அன்றும் இன்றும்

எவர்க்கும் யாம் மசிந்துகொடோம் இறைவனாரே
இருகண்கள் போதாது மூன்றாம் கண்ணும்
தவக் களலைச் சொரிந்தெம்மைச் சாடினாலும்
தமிழ் கொல்லும் திருப்பணியேய்
தாங்கோம்! தாங்கோம்!

உவக்கவொரு கவி, அழகு உண்மை தன்மை
உயர்வாப்பு அணிசந்தம் விளங்கச் செய்வார்
அவர்க்கே நாம் என்றென்றும் அடிமை யாகி
அன்பு செய்தே பேசின்பம் அடைகுவோமே!

மூப்பனுக்கே தாம்முதுகு சொறிவோம் ஏதும்
முண்டங்கள் பிண்டங்கள் படைத்தோமாகித்
கூப்பதற்கே அவருள்ளார் காவில் விழந்தால்
கம்பெடுத்துப் புதுமையென்று பறையடிப்பார்!
சாப்பாட்டுப் பாட்டுக்கே வாரா தேனும்
சரிபாதி பெருமையதில் அவர்க்கே! நாளும்
கூப்போட்டே இலக்கியத்தைக் குழப்பு மன்னார்
“கொய்மலர்க்கே வடியினையே குறுகினோமே!”

முடிவும் முதலும்

முறியும் அண்டம் பொதியும் உயிர்கள் தளை மீதில்!
அறியும் பொருளும் அணுகும் அமரிக் எதுவெல்லும்?
எரியும் தணலில் அறிவின் கருவம் பொடியாகும்!
இறைவன் அதனை உடலில் தரியா நடமாடும்!
அறிவின் கருவம் அணுவின் துணையால் அழிவாக
நெறிமிற தவறிக் குறியும் கடமைத் திசை பாலை
சிதறும் பொழுதிக் கொடுமை எதிரே மூடிவாகும்
மறுகால் புதிதாய் ஒருபேர் உலகம் உருவாகும்!

படைவிடுமினோ!

படையி னானுமுடி களைய வாகுமெனும்
பண்ப லாதவர்கள் பட்டதும்
இடையி லேமகிந் தடினம் நாடுகொள்
என்னு னீர்கள் பகை விடுமினோ!

'பண்பு என்பதுவும் அன்பு' என்றுறிதம்
பஞ்ச சீலமொழி நண்பனைக்
கொன்று தின்னவெறி கொண்டு தின்றுழனும்
'கொள்கையாள்' பகை விடுமினோ!

எல்லை என்றுமொரு தொல்லை வந்தும் அறம்
என்னி வாழுமுயர் நண்பனைக்
'கொல்வ' மென்றுபடை கொண்டு கொண்டுருவி
'கொள்கையாள்' பகை விடுமினோ!

விந்தைப் புதுமை

காதில் வயிரத்திம் கம்மல், கழுத்தனிகள்
கோதில் நவமணிகள் கோத்தழகு
குதற்ற
பொன்னும் மணியும் புனைந்து புதுமையுற
பொன்கொல்வான் செய்த புதிர்.

கையில் கனகமணி கக்கும் ஒளிலனைகள்
மெய்யில்வான் மின்னணைய மெகளையும்
செய்யமலர்ச்
சீறடியில் கொஞ்சம் சிலம்பு, அளரமுடியில்
தூறும் சதவகைத் தொனி.

சீனா, வலைமதியாச் சிங்காரப் பட்டுடுத்து
வானக் கருமைவிழி மைதீட்டி
கூனாத
கொங்கையிலே தொய்யெழுதிக்
கூள்பிறையிலி சூந்தமம்வை
மங்கை மூகம் செந்தா மரை

கண்டு பழித்துக் கருநாடகமிதென்று
கொண்டை அயிழ்த்துக் குழல்சிரைத்து
பண்டை
அணிகளைந்து சேலை அதுவும் உரிந்து
பிணியென்று காணும்! இதும் பெண்,

"நன்றாய் நிருவாணம் நாம்படைத்தோம் நாகரிகம்!
ஒன்றாய் நயப்பீர் உலகோரே"
என்று பொதுச்
சந்தையிலே காட்டிச் சந்தை மயக்குவதோ
விந்தைப் புதுமை? விளம்பு!

இலக்கியக் கோவில்

புணை முற்றையுமீ போர்ப்பறை யாக்கவும்
விவையி லாத நிதியினைத் தூர்க்கவும்
'கொலையிலும் புதுக் கொள்கை' பென்றார்க்கவும்
அனையும் அன்பர்கட் கேபகை யாங்கனே!

சிந்தனையில் தெளிந்தகருஞ் சீமேந்தும்
கற்பனையாம் மனலும் சோத்து
உந்தியெழும் உனாச்சியெனும் நீர்பெய்து
குழைத்தெடுத்த உறுதிச் சாந்தில்
செந்தமிழின் யாப்புர்னந்து செஞ்சொற்கம்
தேர்ந்துகவித் தொத்தன் செய்யும்
விந்தையிலும் கலைக்கோட்டம் இலக்கியமாய்
உலகத்தே விகசித் கும்மே.

தனித்துவம்

அப்பனை அந்த வாறே
அச்சிலில் அமைத்து வார்த்த
செப்பமே செப்ப மென்று
செப்புகின் றார்கள் ஊரார்
எப்படிச் சண்டார்? ஆமாம்
என்மகன் அழகன்! நானோ
கொம்பினில் தாவும் அந்தக்
குரங்கரில் கொஞ்சம் ஏற்றம்!

கன்னலின் கவிவும், செய்ய
கன்னத்தின் குழிவும், நீண்ட
செண்டெனும் முக்கும், நெற்றிக்
கருவினும் மயிரும், செவ்வாய்
வெண்தயிரிச் சிரிப்பும், தங்க
விக்கக் உருவ வார்ப்பும்
கண்டெனும் மெழியும் எவ்வாம்
கண்டவர் மனதை ஈர்க்கும்!

பொதுசன நூலகம்
மருதப்பாளம்,
விசேட சேக்கிழை பகுதி

7836 உ.ச

இத்தனை அழகு சொன்னேன்
இவற்றிலே எனவென் நாலும்
ஒத்ததாய் இல்லை யென்றன்
உருவெனித் தோற்றத் தோடு!
எத்தனை நாட்கள் சதை
என்னியும் பார்த்து விட்டேன்
புத்திரன் ஏனோ என்னைப்
பொலுளன் அறியேன் ஏது!

தான்பெற்ற குழலி, தன் போல்
தனித்துவம் விளங்கா நின்றும்
நான்தந்தை என்று மட்டும்
நாசொலாம் உரைத்தாய் நன்பா!
ஏன் பெற்றாய்? விபச்சாரத்தால்
எய்திய ஒன்றை எவத்து
வீண்புகழ் வேண்டாம் உன்றன்
வித்துவம் விழலே; ஒடு!

வந்த வழி

'தந்தையர்' சந்தையர் சிந்தையர் மாரும்
முந்தையர் வந்தவழி கண்டுஅணி யாப்பு
சிந்தையர் வந்தவர்கள் செய்தகவி வாழும்
அந்தவழி சென்றிய செந்தமிழ் வளர்ப்போம்

தமிழ்

கற்பனையைச் சொற்களினிட காட்டியவர்
காட்டியவின்
அற்புதமே செய்வவன் நீயும்?
நற்புவை தின்கனிதை எப்படியோ? நான்மகிழ்ச்
செப்பிடுக தேன்கெயிலில் பாய்க்

புதுமை வாணன்

வந்தனம் தாயே
வரகவி அன்று நான்
முந்தையர் பாக்கள் போல
மோனை, எதுகை அணிச்சிலம்பம் - கை

தமிழ்

வந்ததா உனக்கும்?

புதுமை வாணன்

கீசீ...

வரவியைவ அதனம் தானே...
அதற்கு நாங்கள்
'நவகவி' எனப்பெயர் வைத்தோம்!
ஒன்றுசொல் கின்றேன்
ஒருகிடும் 'ரிதும்' என் இன்பம்
இன்றிங்கு புதுமையான
இவக்கியம் தோன்றயாகும்!

தமிழ்

என்றுதான் என்னுடையதேன்

புதுமை வாணன்

இதோ... புதுக்கவிதை

ஊமை இரகசியம்

ஊமெய்வாய் அமர்க்களம்
கணபதிக்குத் திருமணமாம்
மேளம் ஒலிபெருக்கி மேட்டிமைகள்
வானவேடிக்கை
சிலம்படி தீப்பந்த விளையாட்டு
சங்கீதக் கச்சேரி
சதிராட்டம் கோலாட்டம்
எல்லாம் நடாத்துதற்கு
ஏற்பாடு
மாப்பிள்ளை வீட்டார்கள்
பணக்காரர் ஆகையினால்
பெண்ணீட்டார் கூடப்
பெரிதாய்க் கடன்பட்டார்
கொண்டாட்டம்
ஏழுநாள் மட்டும் தடக்கும்!

இதுபற்றி யெல்லாம்
அடுத்த வீட்டு
ஊமைப் பெண் அழகிக்கு
கவலையெய்தும் கிளையாது.

விடிய ஒருமணிக்கு
கவியாண விருத்தெய்வம்
தட புடலாய் தடக்கும்
அப்போது போனாவே போதும்
அவளுக்கு!

மறந்திருக்க மாட்டார்
இதற்குள் - ஒருநாள் இரவுவந்து
செத்தைக் கதவைத் திறந்து
கரத்தை நகத்தாற் கரண்டி
கைப்பாவைக் காட்டி
கருக்கிருட்டிழ் கூட்டிப் போய்
பாணவக் கொடிக்கு நட்ட
பரட்டை மிலாறுதலில்
விதைக் கொன்று விட்டிருந்த
பழுத்தை விரலாய் நெருடி - பிளந்து
பசிக் கருந்தி - தாகத்தை
கைக்கெட்டும் தூரத்திற்
காய்த்துக் குவையகுலையாக
தொங்குகிற தென்னையிட்டு
சற்றே மிதந்து
சரித்த தெங்கின் மீதேறி
பன்னாடை தன்னைப்
பறப்பென்று பிய்த்து - அதன்
குருத்தைத் தடவி, முகிழ்
கழற்றாமல் இனநீர்க் கள்ளர்
பதித்துக் குடித்திட்ட கள்ளர்
பிள்ளை யிலிடை ஊமையென
மற்றவர்கள் பேசாமல்
என்னிடையில் - இந்து
வினக்கேற்றி வைத்த அவர்

தன்மகனைக் கண்டு தருக்குற்று
அள்ளி அள்ளிச்
சோறு - பணியாரம் எல்லாம்
கொடுப்பார் - மிக தல்லவர் பாவம்!

மூலைக்குள் புடுத்திருக்கும்
அழகிக்கு இது தெரியும்!
நேற்றுத்தன் மகனோடும்
லீட்டுக்கு வந்திருந்தான்;
“என்னடி அழகி! சுகமா?
மிகவும் இளைத்துப் போனாய்” - என்று
வழமைபோல் விசாரித்தேன்

அவளோடும்
அம்மா அருகில் போய்
சும்மா அமர்ந்து கொண்டாள்
ஏனோ அவள் மகன்
அப்பாவின் கல்யாண
நாதன்வரக் கச்சேரி
தடப்பதற்கு முன்னேயே
ஒத்துதத் தொடங்கினிட்டான்!

அம்மா இதன் பொருளை அறிவாள்
அவள் கையில்
“சீனிரோட்டி” கொண்டு வைத்தாள்
சிரித்தபடி,
அதற்கு அவள் சும்மா இருப்பானா?
சுதி சினம்பி லிட்டது! தன்
பொக்கை வாய்ப் புள்ளகையால்
அம்மானின்
உதிராத பற்களுக்கு
“நக்கல்” அடிக்கின்றான்

நறுக்' கொன்று கன்னத்தை
கின்னி அவனுடைய
கிறுக்கை அடக்கிவிட்டு,
“ஏன்னடி அழகி
இவன் அப்பன் எதிர்விட்டுக்
கணபதிக்கு நாளை
கலியாண மாமே?
இதுபற்றி உனக் கொன்றும்
அறிவித்தல் கிடையாதோ”
என்று அன்னை சேட்டாள்

அழகி அதற்கு
முகத்தைச் சுளித்து
நாணாதவன் போல நாணி
உடம்பை வளைத்தாள்,
அந்தியில் மேற்கு வானமாய்
ஆவள் முகம்
ஒரே ஒரு கணம்
சிவந்து மாறிக் சிரித்து ஓய்ந்தது.

மகளை எடுத்த மார்போடணைத்து
உச்சி மோந்து உறுஞ்சினாள் இதழை;
“கூச” சென்ற ஓசையும்
எழுந்து தொடர்ந்தது!

தமிழ்

தமிழின் கவிதைக்
களையின் மகிமை
தனைநீ அறியாய்; அதனால்
அயிர்தப் பொருளைக்
கொள்ளசெய் தனைசி
அதனால் புகழா அடைவாய்?

கணியின் தொளைநாள்;
வளி நீ; துகழியின்
விளையும் கணியின் பொலியே
வழியின் பழமை
அறியா திருளில்
நுழையின் வருமோ நவமே?

ஒரு நாள் இதைத்
உணர்வாய்; அழுவாய்
உணர்வின் பிடியுள் உழல்வாய்
மறுகால் எனைபுள்
மனதாற் செய்வாய்
மகனே நிதழும் தொழுவாய்!

சிறிதிலடையக் கற்றிழுளை
பற்றிஇதழ் ஒற்றி, கவி
வெற்றி கொள் சற்றுயிலை
வீரம் - எங்கோ

முற்றுமுன தான்மையெனாம்
மற்றொருபெண் ஆளவெறி
முற்றியதால் போனதுவே சோரம்?

பண்டை வழி கண்டுபொருள்
கொண்டகரு வொன்றிலினே
நின்றெழுதல் வேண்டும் உயர்
பாட்டு - வெறும்
கண்டவழி சென்று 'தமிழ்த்
தொண்டு' செய்த தேனையயிலை
நன்றுமகி ழாதுசெனி கேட்டு.

'அறவழிப்புலவன்' சொன்ன
அருங்கனி கேட்டு நெஞ்சம்
உருகிய தெய்வம் பாவம்

யோதுசன் துலகல்
மாழவாழ்வு
கிடைக்கேனெனப் பகுதி

உன்கனி கேட்டு நெற்தேன்
அருகில் வா 'புதுமைவானா'
அதுவெறும் வசனக் கோவை
பெருமையா இதனால் சேரும்
பின்னென்ன கவிதை வேண்டும்?

தவப்பயனால் அவதரித்துத் தமிழென்னைக்
காத்துவந்த தகைமை யான்
அவர்க்குநிகர் அவரான அகத்தியனும்
முரஞ்சிமுடி நாக ராயன்
நவமணிபொன் சூட்டிதெல் காப்பியன்மற்
நவனுடனே வள்ளூர் காப்பன்
கபிவொனாடு பரணன்றக் கீரனெனும்
என்காதல் கவிதை வேந்தர்.

கேட்டிருந்தால் உன் தகைமையக் கிள்ளிஎறிந்
திருப்பார்கள் கிணற்றுக் குன்றே
வாட்டமுற்றே மடித்திருப்பார் வள்ளுவனும்
இளங்கோவும் சாத்தனாரும்,
பாட்டினிலே பண்ணமைத்து பாடிவந்த

ஆழ்வார்கள் பார்த்திருந்தால்
ஏட்டினையே பொக்கியதில் எழுந்தியில்
தம்முடைய எரித்துக் கொள்வார்!

கம்பலில்லை; புதழேந்தி, கனியெய்த்தக்
கத்தனியிலை; வில்லி இல்லை.
எம்புயினைப் பரணிக்கோர் செயங்கொண்டான்,
அருணகிரி, காணமேகம்
தம்பியன்ன ராயிருந்து தமிழ்பாடும்
இரட்டையர்கள் தாயுமானார்
இம்மையிலும் மறுமையின்பம் எடுத்தோதும்
இராமலிங்க அடிகள் இல்லை.

7936 S.C

இவ்வெல்லாம் என்னருகே இருந்திருந்தால்
 இப்படியோர் "வசனக்கட்டை"
 களையாண கவிதையெனச் சேடித்துப்
 'புதுமை' யெனச் சொல்லு வாயோ
 அவரில்லை; ஆனாலும் பழமைமயிலே
 புதுமைவழி அமைத்துத் தந்து
 சிவயோகம் சேர்ந்த என்றன் செல்வமகள்
 பாரதியின் செனியில் பட்டால்....

இன்னுமாரு முறையிதற்காய் இறந்திருப்பான்
 'பொலிடோஸஸ்' எனையுமுண்டு!
 என்னதவம் புரிந்தனையோ இதையெல்லாம்
 கானாமல் இருக்கும் வண்ணம்!
 அன்னையென்மேல் உனக்கேதும் அன்பிருந்தால்
 கவிதையினிச் சமைத்தல் விட்டு
 சின்னதுவாய் கதையெனினும் 'சீரியவா'ய்
 'தவலெ'தும் போய் சிறுஷ்டி செய்க!

1962

1952 ல் 'பிராயச்சித்தம்' சிறுகதை வாயிலாக இலக்கிய உலகுக்கு வந்த நீலாவணன் 1953ல் 'ஓடிவருவதென்னேரமோ?' என்ற கவிதையின் மூலம் கவிஞராக அறிமுகமானார். அதுமுதல் இறுதி மூச்சுவரை பன்னூற்றுக் கணக்கான கவிதைகள் மூலம் தமிழை அணி செய்தார். உருவகக்கதை, சிறுகதை, விருத்தாந்த சித்திரம், நாடகம், கட்டுரை முதலிய பல் துறைகளும் கைவந்த நீலாவணன் கவிஞராகவே புகழ்பூத்தார். 11.01.1975ல் இயற்கை எய்திய கவிஞரின் இறுதிக் கவிதை 'பொய்மை பொகங்கிற்று' என்பதாகும்.

கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஸ்தாபகராகவும் தலைவராகவும் அவராற்றிய பணி மகத்தானது. இரண்டிதழ்களே வெளிவந்த 'பாடும் மீன்' இவரது இலட்சியக் கனவின் வெளிப்பாடு. கிழக்கிலங்கையின் தலைமகனாகிய நீலாவணன் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பு கணிசமானது.

- மருதூர்க் கொத்தன்

